

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

15. ÅRGANG NR. 5 OKTOBER 2001

Pampere uden ryggrad

Socialdemokratiet var 1940-45 parat til at underlægge os Tyskland for at redde egne interesser. I september 1942 holdt statsminister Vilh. Buhl sin berygtede tale, hvor han anklagede frihedskæmperne for uansvarlighed i forhold til landets og befolkningens interesser.

Få dage efter befrielsen i 1945 udtalte han: "Uden ungdommens begejstrede og offervillige indsats kunne den underjordiske kamp mod det nazistiske herredømme ikke være gennemført... I har vist en strålende ansvarsfølelse for land og folk og for vort frie folkestyre, og det skal ikke blive glemt."

De fleste hæderlige almindelige danskere ville givetvis blive forfærdede, hvis de blot kunne skimte en brøkdel af den totale holdningsløshed og opportuniste, som også i dag styrer vore politiske pampere ved magten. Blækspruttearmene er nede i alle offentlige kasser og deler ud til alverden og til kammeraterne. Den politiske praksis er som sidste gang fremmede var ved at overtage Danmark en fuldstændig konsekvent ligegyldighed over for folk og land. Poul Nyrup Rasmussen og Vilh. Buhl er som kloner, der længst muligt vil lulle folket i søvn, blot de en lille tid endnu kan forlænge eget herredømme.

Regeringen foregiver at bekæmpe tvangsægteskaber, men vil bag Karen Jespersens barske facade gennemføre "tvangsægteskabet" mellem danskerne og de fremmede, forrettet af biskop Kjeld Holm. Stadigt nye strømme af danskernes midler går til dette formål via samarbejdsregeringens egne højtbetalte HIPO-

folk (Hovedløs Integrations Politik's Organisatorer). Det er en skærpene omstændighed, at vore magthavere helt uden noget som helst ydre pres fuldbyrder, hvad Vilh. Buhl & Co. blev bremsede af nazisternes nederlag.

Skal man endelig tale om et ydre pres, må det være det demografiske: Med uændret fødselsniveau i Afrika vil nutidens 800 mio. afrikanere blive til 4 milliarder i 2050 og 25 mia. (25.000 millioner) i år 2100. At godt halvdelen af Danmarks be-

folkning så vil være fremmede, vil have afbødte udviklingen dernede som en dråbe i Stillehavet.

De danske magthavere 1940-45 var nogle bløddyr, som hverken ville ofre noget af deres eget eller af folkets for at kæmpe den nødvendige kamp. Havde vore allierede holdt sig tilbage fra at gøre det beskidte arbejde med millioner af ofre, havde vi ganske rigtigt haft ubrudt ro og fred frem til i dag – under rigshovedstaden Germanias jernnæve.

De danske magthavere i dag er også nogle bløddyr,

som ikke siger til tredjeverdensfolkene, at vi hverken kan eller vil tage deres befolkningsoverskud. Bringer de ikke sig selv på ret køl, må de kvæles i deres egen overmængde.

Verden fungerer ikke som en socialdemokratisk velfærdsstat, hvor der altid er et netværk for dem, der kommer til kort. Fatter Nyrup og hans pampers bande ikke snarest dette, afhænger Danmarks fremtid af, at de selv falder igennem med et brag, næste gang folket høres.

Læs videre side 2 og 14.

Idioternes parade

Bag annoncen vendt mod Dansk Folkepartis optryk af indfødsretsloven står en nyttig idiot fra den kolde krig – nu i selskab med 14.500 nyttige idioter.

Side 3.

Menneskesmuglernes bagmænd

De mange "humanister", der taler for modtagelse af flygtninge i både o.lign., er de kyniske menneskesmuglernes bedste håndlangere.

Side 4.

Tvivlsom elite

Mogens Glistrup gør i sit brev nummer 13 grundigt op med islamlobbyeliten, der er i færd med at berede Danmarks nationale selvmord.

Side 14.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 125 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupon se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01

Fax 70 25 24 01

Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansvarshavende)

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand),

tlf. og fax. 46 36 66 66

e-mail: vinter@worldonline.dk

Murer Poul Vinther Jensen (næstformand),

tlf. 23 23 27 12

e-mail: poul_vinther@hotmail.com

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

tlf. og fax. 32 55 18 02

Mobiltilf: 27 46 83 46

Cand. mag. Peter Neerup Buhl (red.),

tlf. 47 74 95 50

e-mail: pnbuhl@hotmail.com

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch,

tlf. 49 19 15 54, fax. 49 19 18 54

Sekretær Keld Rasmussen,

tlf. 36 75 18 41

e-mail: otier@get2net.dk

Assistent Louise Friis Jensen,

tlf. 26 56 54 69

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Sidste udkald

I sommer skrev Jyllands-Posten i en leder, at samfundet ”hverken kan eller skal finde sig i rockerne med deres forkvaklede ideologi, og blot antydningen af uro og kriminalitet skal tages i opløbet. Deres uacceptable adfærd skal mødes med nul tolerance og konsekvent indgriben fra samfundets side. Først da kan borgerne med rimelighed føle sig rolige.”

Ordet ”rockerne” burde jo blot erstattes med ”muhamedanerne”, som har krævet langt flere sårede og dræbte – uskyldige – danskere end rockerne. Begrebet ”krig” om deres spredte uroligheder burde også i stedet udmøntes i ”muhamedankrigen” om de stadige konflikter, langt værre i varighed og intensitet end rockernes, som vore kulturforværrere har gjort sig skyldige i gennem det sidste årti. Sigende kunne Ekstra Bladet 18. maj berette, at kriminelle udlændinge, især palæstinensere fra Vollsmose, er så frygtede på narko-markedet i Odense, at selv hærde rockere viger tilbage fra at konfrontere dem. Vi står med myriader af muhamedanere i landet altså med et potentielt sikkerhedsproblem, der tusindfold overgår rockerproblemet, som samfundet endda havde svært ved at håndtere.

Ligesom man ikke betænker sig på at skære alle rockere over én kam, skal man i sagens natur heller ikke have sådanne skrupler med kolonisatorerne. Den nødvendige deportationslov kan ikke gå ind og frasortere de få gavnlige. Men i stedet for at forvise dem fra landet en bloc bruger vi vore knappe ressourcer på den muhamedanske klods om benet, mindst 100 mio. kroner i døgnnet. Symptomatisk for regeringens viljeløshed og blødgøthed er, at selv antallet af afviste asylansøgere, som fik opholdstilladelse, ”fordi de ikke kan sendes hjem”, 10-dobledes sidste år. Hvis der blev oprettet en hermetisk væg mellem dem og vore offentlige kasser, ville de dog nok hurtigt fortrække til de-

res hjemegne. Men sandheden er jo, at viljen til effektivt arbejde for, at Danmark forbliver (igen bliver) dansk, ikke er til stede i regeringen. Og heller næppe hos Venstre: ”Vi smadrer vort eget land”, fastslog Birthe Rønn Hornbech efter de nyeste befolkningsprognoser fra Danmarks Statistik – men alligevel stemmer Venstre altid for de vanvittige indfødsretslove, der efter alt at dømme målrettet går ud på at omdanne Danmark til et nyt Sudan.

En følge af den stadigt mere udgiftskrævende masseimport af socialdemokratiske, radikale og venstrefløjssvælgere fremgik af B.T. 17. maj, hvor formanden for Kræftens Bekæmpelse berettede, at kun knap halvdelen af lungekraftpatienter i Danmark får den nødvendige behandling pga. manglende ressourcer. Der skal bruges ti milliarder for at rette op på det danske sundhedsvæsen – nogle få måneders udgifter til de uønskede fremmede i vort land. Selv hvis dette beløb blev bevilget under vore nuværende multikulturelle forhold, ville en stor del spildes på de fremmede, fx er uforholdsmæssigt mange af dem psykisk syge (Jyll.-Post. 12. maj).

Trods den infame behandling af gamle og svage danskere, som allernådigst kan bede kommunen om en sjælden gang at blive vasket, vover ”strammeren” Karen Jespersen alligevel at søge om 268 mio. kroner mere til indkvartering af asylsøgere. Danskere bagest i boligkøen kan være heldige at få stillet et telt til rådighed (som det skete i sommer i Greve Kommune for en ung mand og hans datter).

Om vore regeringsbærende politikere er tåber eller landsforrædere, kan de kun selv vide, hvis de da er i stand til selverkendelse. Det danske folks interesse ved det kommende folketingsvalg må være at få dem fjernet – sidste chance før de bedste af vore landsmænd griber til fortvivlelsens selvhjælp.

Indhold

Velkommen velkommen	3
Nødens pirater og gangsternes hjælpere	4
En såkaldt prognose – og såkaldt danskhed	5
Det mener vi	6
Tale i Lund 4. august 2001	7
Danskerne betaler også til døde muhamedanere	8
Set på nettet	9
Det firdobbelte uhyre	11
Ryg og rejs	12
Vor kommunistisk påvirkede folkekirke	13
Opgør med islamlobbyeliten	14
Kun de dumme kan ikke se	17
Danmark set fra luften	18
Danmark rundt	20
Verden rundt	22
Bøger og tidsskrifter	25
Foreningsnyt	31

14.500 specielt gode og humanistiske danskere har i annoncer budt velkommen til de 4.743 fremmede, som Folketinget denne gang har givet dansk statsborgerskab. Dette til trods for, at langt hovedparten af "nydanskerne" har stået i kulturer, der er aldeles fremmede, ja endog fjendske over for vor. Initiativet til annoncen er taget af en i 1970'erne fremtrædende studentpolitiker fra Roskilde Universitetscenter (RUC), Hans Christian Viemose, nu aktiv i Godhedsindustrien. En del vil huske, at RUC dengang var varmestue for den hjemlige del af verdensrevolutionen. RUC blev i kraft af den omsiggribende kvalitetsløshed og det almindelige roderi, studentpolitikere af Viemoses type skabte på stedet, til sidst sat under administration af Undervisningsministeriet.

Nu oplever vi så Viemose som organisator af en annonce af samme art som dem, der under den kolde krig tryktes i dagspressen indeholdende navnene på tu-

sinder af retfærdige, der protesterede over NATOs atomvåbenpolitik o.s.v. Grundlaget for annoncekampagnen dengang var, véd vi nu, sovjetisk propaganda og fordækte indflydelsesoperationer, som havde til formål at forvride danskernes hjerner. Men også dengang følte de, der fremstod i annoncerne, sig umådelig gode og rigtige, medens vi andre bare var umenneskelige koldkrigere, fascister og skidt.

I den nye annonce kan vi konstatere, at der er 14.500 danskere, som vil satse en halvtredser hver på at byde et kæmpeproblem velkommen og gøre det næsten uløseligt ved at give et uspecificeret antal problembørn dansk statsborgerskab som led i en hovedløs politik, hvis væsentligste element er manglen på viljen til at sætte sig ind i, hvad det hele drejer sig om.

Vi må for vort vedkommende være stærkt opmuntrede:

FOR DET FØRSTE er der for tiden ca. 4.800.000 etniske danskere i kongeriget.

Selv om alle de 14.500 bidragsydere til annoncen var etniske danskere - hvilket de efter navnene at dømme ikke er - så ville der altså være 4.785.500 danskere tilbage, der IKKE byder den nye bunke af uspecificerede fremmede velkommen.

FOR DET ANDET véd vi jo altså nu, hvem der åbent påtager sig skylden for de ulykker, der vil vælte ned over Danmark i de kommende år i kraft af fremmedtilstrømmingen. For annoncerne 14.500 indehavere af den højeste moral og godhed har jo altså gennem den klart demonstreret, at de personligt går ind for at hale disse ulykker ned over hovedet på deres medborgere. Og det kan mere ansvarlige danskere jo så erindre dem om hen ad vejen, når den for os andre uvelkomne del af nydanskerne kaster sig ud i de voldtægter, mord, knivoverfald o.s.v., som vi véd uundgåeligt følger med, når man ukritisk lukker døren op for alverden.

O.H.

Ulovlig "modannonce"? – POLITIANMELDELSE:

Frederiksberg politi.

Som det vil være politiet bekendt, har hr. Hans Christian Viemose foranstaltet en indsamling, således at der har kunnet trykkes nogle såkaldte "modannoncer" til Dansk Folkepartis annoncering af, hvem der er medtaget på den seneste indfødsretslov. Annoncerne er blevet trykt i hhv. Jyllandsposten, Berlingeren og Politiken den 3. ds.. Et opstået overskud - der må være betydeligt, idet Politiken har trykt annoncen gratis - er efter det i pressen oplyste gået til Flygtningehjælpen.

Ifølge indsamlingsloven af 1971 kan en offentlig indsamling ikke lovligt iværksættes, uden at den forestås af en forening eller komité på mindst 3 (med angivelse af den ansvarlige person). Indsamlede midler kan heller ikke uden videre anvendes til hvad som helst, og der skal føres behørigt regnskab, som endvidere skal revideres af en autoriseret revisor. Loven indeholder også forskrifter om offentliggørelse af regnskabet og anmeldelse af indsamlingen til politiet. Overtrædelse af loven sanktioneres med bøder.

Det har ikke været os muligt at få oplyst, at der skulle stå en forening eller komité bag hr. Viemoses indsamling, og nogen anmeldelse af indsamlingen til politiet på Frederiksberg, hvor han bor, foreligger efter oplysninger derfra heller ikke.

Hr. Viemose har en fortid som fremtrædende studentpolitiker på RUC, dengang de derværende studerende beskæftigede sig mere med samfundsstyrtende anliggender end med deres studier, hvilket som bekendt endte med, at institutionen måtte sættes under administration. Han tiltrak sig i 1980 pinlig opmærksomhed i sin egenskab af medredaktør på RUC-avisen i forbindelse med dennes voldsromantisering biledsætning. Se i øvrigt under hjemmesiden nationaldebat.dk, hvor et indlæg herom er optaget under rubrikken politik. Han indgår i dag i det humanitære bureaukrati.

Hr. Viemoses baggrund er altså ikke helt så betryggende, som presseomtalen af ham lader formode. Man kan vel også gå ud fra, at en del af de mennesker, der

har indbetalt penge til hr. Viemose, ikke uden videre er tilfredse med, at disse sendes til Flygtningehjælpen i stedet. Denne organisation har således tidligere gjort sig bemærket ved ejendommeligt, lejlighedsvis endog uspecificeret anvendelse af midler (som nemlig ifølge dens interne papirer er bortkommet - jf. vor tidligere formands offentlige afsløring heraf under afhøringen af Flygtningehjælpen formand i TV 2's høring fra 1995).

Ædle hensigter er ingen undskyldning for at tilsidesætte gældende lovgivning. Men da det næppe vil være muligt at få orden eller i hvert fald klarhed i disse ting uden politiets mellemkomst, skal vi ved nærværende tillade os at anmelde hr. Viemose for overtrædelse af indsamlingsloven.

Med venlig hilsen,
på Den Danske Forenings vegne
Harry Vinter

Nødens pirater og gangsternes hjælpere

“Bådflugtninge”affæren ved Juleøen er på flere måder god at få forstand af.

Af Sune Dalgård

Den nylige rørstrømske panik i forbindelse med det norske skib “Tampa”s opsamling af 4-500 bådflugtninge ved Indonesien og Australiens bestemte afvisning af at modtage dem som asylsøgere belyser med usædvanlig klarhed en række forhold om folkevandringen fra u-lande mod i-landene i øst og vest.

Folkevandringen og dens arnesteder og mål

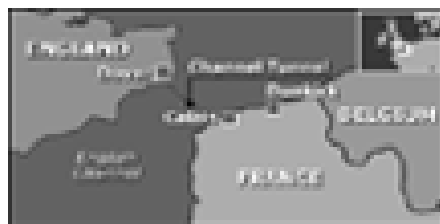
For blot 10-15 år siden blev de, der omtalte bevægelsen af folk fra u-landene mod i-landene som en begyndende ny folkevandring, mødt med hovedrystende overbærenhed eller forarget latterliggørelse i de korrekte opinionsdannende kredse. I dag er det vist en ganske vedtagen sprogbrug i næsten alle kredse, blot at de tidligere bedrevidende nu nærmest svarer: Og hvad så? Folkevandringerne forsvarer eller forklares, mest som en naturlov, der intet kan stilles op imod, men blot bør accepteres som noget uundgåeligt.

Folkevandringerne kommer fra mange kanter, men mod de “vestlige” i-lande især fra de befolkningseksplorative og bl.a. derfor meget uroplagede områder i Mellemøsten og Afrika. For det meste vil det sige muslimske lande med befolkninger præget af muhamedanismens aggressivitet, mere/mindre-værds komplekser og fremtrædende mangel på evne og vilje til at indordne sig under andre kultur- og samfundsmønstre. I de senere år har navnlig Afghanistan, Irak, Kaukasus, Palæstina og de muslimske dele af Afrika (og for resten også af Europa med Albanien, Bosnien og Kosovo) kastet strømme af såkaldte “flygtninge” frem mod i-landene, nu ikke blot mod vest og nord, men også mod øst, hvor de europæiskprægede lande i det tidligere britiske imperium er de logiske nye mål for folkevandringerne.

Veje og midler

Mod vest i Europa vender en hel del af strømmen sig for tiden mod England, der anses for et rigt og liberalt land med et godt velfærdssystem og med i forvejen store kontingenter af fremmede fra flere af de nævnte områder og med ghettoer i større

byer, hvor nytilkomne fremmede kan få tiltrængt støtte. Den nye Eurotunnel mellem England og Frankrig er blevet en meget søgt smutvej til det forjættede England. I Sangatte lige ved tunnelnedkørselen i Frankrig har de franske myndigheder oprettet en flygtningelejr, der i praksis er blevet til venteplads og udgangspunkt for de mængder af illegale flygtninge, der venter på chancen for at slippe ned i og gennem tunnelen til deres mål. Mange bliver snuppet, men forsøger igen, måske med bedre held. Indtil nu har lejren haft 34.000 beboere, og Røde Kors skønner, at 9 ud af 10 til sidst får held til at komme gennem tunnelen. Bare hidtil i år skal Eurotunnel-selskabet have stoppet 18.500 flygtninge. På det seneste er gennembrudsforsøgene blevet så omfattende, at snesevis eller hundredevis ad gangen søger at forcere tunnelen. De engelske myndigheder presser de franske for at få Sangatte-lejren lukket, men hidtil uden held.

En enkelt afghaners rejse mod målet er meget typisk. Han forlod Afghanistan for 3 måneder siden og gennem Pakistan, Iran, Tyrkiet, Grækenland og Italien nåede han frem til det franske Sangatte. “Hvert led i turen var organiseret”, forklarer han. “Jeg betalte 13.000 dollars [ca. 100.000 kr.] for at komme til England. Der er et sted kaldet Khyber Bazaar i Peshavar [by i Pakistan nær grænsen til Afghanistan] med hundreder af rejsearrangører. Officielt sælger de flybilletter, men i virkeligheden kan de arrangere alt muligt.” Eksemplet viser tydeligt, hvor store fortjenstmuligheder der ligger i menneskesmugling. (Time 3/9 01; Jyll.Post. 4/9, 7/9 01).

Nu også mod øst

I de seneste år har emigrantstrømmen vendt sig også mod øst, hvor især Australien er blevet et eftertragtet mål for illegale indvandrere, der prøver at invadere det store land, som regel ad søvejen med mindre og ofte dårlige fartøjer. Australien

tager ellers en kvote på 12.000 flygtninge om året, men kvoten er i flere år blevet undermineret af den store tilstrømning af illegale, som landet derfor ved lovgivning har søgt at stoppe eller bremse. (Danskeren 2000 nr. 1 s. 25). Det er på denne baggrund, den nylige krise omkring de illegale invasionister på det norske container-skib “Tampa” skal ses.

De 4-500 “bådflugtninge” dér var efter alle oplysninger især afghanere og irakere, altså fra muslimske lande. De havde, utvivlsomt med hjælp af velbetalte menneskesmuglere, skaffet sig til verdens største muslimske samfund, nemlig Indonesien, var altså blandt trosfæller i et land, der lå meget nærmere deres udgangspunkt og på deres rejserute end Australien. Imidlertid var det bestemt ikke deres hensigt at blive dér og måske heller ikke Indonesiens ønske at modtage dem. Det ses klart af, at de, da kaptajnen på det norske skib ville sejle dem tilbage til det nærliggende Indonesien, truede ham fra det og i stedet krævede, at han sejlede dem til Australien.

Taktikken fra indtrængernes eller snarere deres rejsearrangørers og menneskesmugleres side er ganske tydeligt ofte at bruge udtjente og nærmest synkefærdige fiskerbåde eller småskibe fyldt til bristepunktet til transporterne mod det endelige mål, nemlig Australien. De sendes ud netop i de større europæiske skibes kendte ruter, idet man ved, at disses mandskab og rederier ikke vil nægte at redde de nærmest skibbrudne “bådflugtninge” ombord fra deres plimsollere, selv om man måske vel ved, at de netop med vilje og kynisk hensigt har bragt sig i den farlige situation for at blive samlet op og dermed lettere komme frem til målet. Der er altså som oftest tale om en velberegnet udnyttelse af en planlagt nødsituation, ikke om en uforudset hændelse. Man spekulerer bevidst i vesterlændingenes naive humanitet og i den forargede mediestorm, som “menneskekærlige” kredse i deres lande erfaringsmæssigt kan ventes at rejse over for mulige “menneskefjendske” forsøg på at afdække, hvad der faktisk ligger bag fremmedinvasionerne.

Ventede og uventede reaktioner

De mange bebrejdelser og fordømmelser fra vestligt hold af den australske regerings

standhaftige afvisning af at lade sig tvinge af den let gennemskuelige afpresning fra "flygtningenes" og deres menneskesmugleres side er altså kun, hvad man måtte vente. Karakteristisk er, at ingen af kritikerne er trådt frem med tilbud om at modtage de afviste i Australiens sted og ej heller overhovedet har nævnt Indonesien som den stat, der efter sædvanlige regler vel burde træde til, eftersom det var derfra de afviste senest kom, og hvorfra deres illegale forsøg på indtrængen i Australien planlagdes og udgik.

Måske uventet var der imod den australske regerings stædige modstand, der nok er kommet som en streg i regningen for menneskesmuglerne og som en ubehagelig overraskelse eller ubekvem udfordring for

de vestlige og internationale godheds-sælgere. De er herved blevet stillet over for en virkelighed, som deres tankeverden og reaktionsmønstre ikke er indrettet på at forholde sig til. (Jyll.-Post. 31/8-5/9 01).

De godes bistand til menneskesmuglerne

Det har ellers ikke skortet på formaninger og irettesættelser fra de gode til den konservative australske regering, som naturligvis har måttet finde sig i de sædvanlige beskyldninger for populisme og mere aktuelle om at skele til forestående valg i Australien. Den slags kender revserne selvfølgelig slet ikke noget til hos sig selv!

Diverse menneskerettighedsorganisationer, vestlige regeringsledere og internationale koryfæer med UNHCR-lederen Mary Robinson i spidsen fik lejlighed til gratis at demonstrere deres godhed og usigelige korrekthed på baggrund af den australske umenneskelighed. Hvad vore medier ikke ikke siger noget om i deres gengivelser af alle de smukke tirader, er, at disse højt lønnede indflydelsespersoner og deres opbakkere derved i virkeligheden gør lige det, de kyniske menneskesmuglere, de ellers tager så stor afstand fra, brændende ønsker, at de skal gøre, for dermed lettes jo deres spil og deres planer får større udsigt til at lykkes. De tilsyneladende åh så gode og korrekte gør sig i virkeligheden til menneskesmuglernes bedste venner og effektiveste hjælpere.

Den australske regering viste i sin første håndtering af krisen mandsmod og hjerte. Vi må håbe, at den også fremover vil stå fast.

Over for det kyniske spil, de her er udsat for, må i-landene lære at sætte hårdt mod hårdt. Hvis de da vil overleve på det grundlag, som var deres. S.D.

En såkaldt prognose - og såkaldt danskhed ...

Som bekendt bragte Jyllandsposten 15. juli en befolkningsprognose fra Danmarks Statistik. Dens konklusioner var, at om hundrede år ville der være 5,7 millioner borgere i landet, og at 31% af dem ville være indvandrere eller efterkommere!

Men er disse tal spor sandsynlige, og er grundlaget for fremskrivningen reelt? Efter vor formening slet ikke!

For allerede nu gemmer der sig en hel del af fremmed afstamning under betegnelsen "danskere" i DS' statistikker. Nemlig alle personer, hvor mindst en af forældrene har opnået statsborgerskab så let som at trække det i en automat! De udgør nok et sted mellem 50-75.000.

Og på hundrede år vil antallet af disse skjulte fremmede sikkert blive meget, meget stort, såfremt denne vanvidspolitik fortsætter. Så to trediedele af befolkningstallet vil nok være et langt mere sandsynligt fremmedtal til den tid.

Og så er der antallet på 5,7 million? Det bygger jo på en temmelig usandsynlig antagelse om, at de fremmede ophører med at lave flere børn end os nordboere, og at de vil ophøre med at hente ægtefæller fra hjemlandene. Mindst femten millioner er langt mere sandsynligt, og kun en femtedel vil være af oprindelig nordisk afstamning.

Men man påstår jo, at de bliver danskere, blot de lærer sproget nødtørftigt (hvis de gider), og tilegner sig et overfla-

disk kendskab til dansk sprog og kultur!

Og så kommer vi jo uundgåeligt ind på den fremherskende påstand om, at danskhed udelukkende er et kulturbegreb, og absolut intet har med afstamningen at gøre! For at antyde det er det skrækkeligste af alt, det er jo etnocentrisme, ja sågar racisme! At bevare og videreføre et folks arvemasse i dets eget fædreland er altså racisme.

Men påstanden om kulturen som eneste nationalgrundlag modsiges af, at Danmarks kultur nu er helt anderledes end den var i vikingetiden, i middelalderen, under renaissance og enevælden, og i atten-hundredtallets guldalder, før de kulturradikale tog over for at ødelægge resterne! Så skulle man vel tro, at det danske folk var blevet udskiftet adskillige gange siden vikingetiden? Nej, for bortset fra et ubetydeligt antal udefra (højest 23.000 på 400 år) er den massive kerne af det danske folks fælles arvemasse den samme som i vikingetiden!

Påstanden om, at danskheden udelukkende består i vores mere og mere undergravede og udhulede kultur, er derfor intellektuelt nonsens fra det akademiske overdrev. Tror man først på dette kulturradikale postulat, har man antaget vore fjenders udgangspunkt - spiller deres spil - og det danske folks dage vil for alvor være talte! Iøvrigt vil ethvert af Jordens folk optage kulturpåvirkninger på sin egen

unikke måde - helt afhængigt af hvad der ligger i dets arvemasse.

Nej, det er den fælles afstamning der er det at være et folk - at være dansk. Og derfor kan efterkommere af fremmede, der i massevis får dansk statsborgerskab, aldrig blive danske. Det er falsk varebetegnelse. At udskifte et folk er at udrydde det.

Bent Jacobsen

Bydele kun for fremmede

Den uafhængige tænketank, Byforum, der er nedsat af boligminister Lotte Bundsgaard (S), anbefaler byggeri af flere ghettoer. Det vil sige: Boliger, som er specielt indrettet til vore nydanske medborgere.

Forskerne i ministerens tænketank hæfter sig ved, at omkring 800.000 mennesker, eller hver syvende dansker, vil have udenlandsk baggrund i 2020. Derfor er det ifølge forskerne "urealistisk og diskriminerende at forudsætte, at indvandrerne i integrationens navn skal opgive al deres tidligere kultur og bevidsthed, også hvad angår bolig og bosætning".

(Kilde: Kristeligt Dagblad 10/7 01)

Illusionen om en "borgerlig" løsning

Hvor vanvittig logikken bag import af fremmede for at bevare vor nuværende aldersfordeling og "forsørgerbyrde" i befolkningen er, fremgår af FN's beregninger fra marts 2000: EU ville i de næste 50 år behøve 700 mio. indvandrere, eller 12,7 mio. hvert eneste år. Alene Frankrig skulle modtage 91 mio. – flere end der tilsammen bor i de nordafrikanske Maghreb-lande... Den (venstreorienterede) demograf Hervé Le Bras har endog beregnet, at drager man konsekvensen af FN's tal, skulle der alene de næste 100 år til Frankrig komme over 500 millioner mennesker for at bibeholde den nuværende "forsørgerbyrde"! I Danmark afviser de lødige eksperter da også, at en arbejdskraftindvandring fra tredjelande skulle være økonomisk rationel, senest professorerne Poul Chr. Matthiessen og Nina Smith i *Nyt fra Rockwoolfondens Forskningsenhed*, juni 2001.

I Danmark taler dansk industris supermoralist Hans Skov Christensen som bekendt for den "nødvendige" masseindvandring. I sommer krævede også lederen af den tyske industriforening Michael Rogowski langt flere indvandrere, end Schröder-regeringens ellers ganske liberale indvandringskommission er kommet med forslag om. I foråret har også de tyske arbejdsgiveres formand

Dieter Hundt udtalt, at mere og mere udenlandsk arbejdskraft i Tyskland er nødvendig. I Frankrig har Industri- og Handelskammeret i Paris erklæret sig for at inddrage fremmed arbejdskraft. Talsmanden for den franske arbejdsgiverforening *Mouvement des Entreprises de France*, Jean-Louis Giral, erklærede, at "vort forråd af udenlandske arbejdstagere" har behov for at udvides. Også i Italien talte en rapport fra Handelskammerens forening *Unioncamera* for mere åbne grænser. Helt tilsvarende toner høres fra lignende kredse i Spanien.

At det derfor i den aktuelle situation skulle være en ubetinget fordel at erstatte socialdemokratiske regeringer med borgerligt-liberale, synes langt fra indlysende. Tony Blair fører en relativt striks udlændingepolitik, og i Tyskland har den ellers fremmedåbne venstrefløjs-socialdemokrat Oskar Lafontaine nyligt advaret mod arbejdskraftindvandring. Omvendt fornemmer man i Danmark, at Fogh Rasmussen kun vil stramme op i de lidt for "humanitære" udskejelser: Mens enkelte kattelomme skal lukkes, presser stærke støtter i hans lejr på for andetsteds at få store sluser på vid gab. Alskens "nyttige" udlændinge skal strømme ind i landet i globaliseringens hellige navn, trykke lønnen og placere stadig flere danskere i vort eget

samfunds velfærdsskrantende udkant.

Fronterne og valpladserne flytter sig hele tiden i fremmedpolitikken. Kun de færreste tror efterhånden på firser-ideologien om, at vi kan redde den tredje verden ved at importere dens befolkningsoverskud, eller lignende "humanitære" vrangforestillinger. Det nærværende årtis argument hos de antinationale (som jo behersker begge politiske "fløje") vil ikke være, at vi skal redde de fremmede, men at de skal redde os! Tilvænningen til de gamle løgne har medført, at mange vil sluge denne endnu frækkere – og endda tro, at en borgerlig regering vil stramme op.

Som omkring 1970 er det atter klassekampen, som er relevant. Liberal-kapitalismen respekterer *pr. definition* ikke kulturelle forskelle og nationale grænser, så at få dens politiske lakajer til magten vil give et uhyre farligt sammenfald af odiøse kræfter uden modspil i denne globaliseringens æra. Det menige folk må altså på barrikaderne, i kamp mod at kapitalen atter lader det i stikken for egen vindings skyld. En borgerlig regering, som tydeligvis er til salg for den største profit, er i ingen nationalsindets interesse. En ægte regering for det arbejdende folk er, hvad der nu er fornødent.

P.N.B.

Selvsmål

Der jamres for tiden i de sædvanlige multikulti-medier meget over, at læger fra Afghanistan og Irak og andre vildt fremmede lande, der har haft held til at trænge sig ind her og få opholdstilladelse, ikke bliver ansat på danske sygehuse, skønt disse mangler danske læger. Det kræves derfor bl.a., at kravene til de fremmedes evne til at forstå og tale forståeligt dansk lempes, selv om det selvfølgelig må forringe patienternes mulighed for at tale med lægerne.

Dette forsøg på at påtvinge danske patienter tvivlsomt uddannede langbor-

tistan-læger fra muhamedanske lande og hele miséren om mangelen på danske læger får et grotesk skær ved de i sommer som i tidligere år fremkomne oplysninger om optagelsen af studerende på vore universiteters lægeuddannelser. De viser, at ca. 20% af de danske studiepladser optages af norske og svenske studerende. I mange år var det især de norske, der optog pladser, men de er nu begrænset til højst 61. En sådan kvotering kan ikke bruges mod EU-landet Sverige, så nu myldrer svenskerne til vore lægestudier, i år 166 mod 133 sid-

ste år. Da adgangskravene hjemme er større end her, er det især de med lavere karakterer, der søger herover. Når de har fået deres lægeuddannelse her, rejser de fleste hjem til stillinger i Sverige - nogle endda med danske lægeægtefæller!

Dette cirkus skal danskerne efter deres politikeres bestemmelse affinde sig med. Så kan de have nok så meget behov for hospitalsbehandling, stå på ventelister i år og dag og dø i ventetiden. Til trøst kan de få afghanske og irakiske læger i stedet for danske!

S.D.

Tale i Lund 4. august 2001

Ved en vellykket dansk-svensk demonstration mod islamisk kvindebehandling holdt Åse Clausen Bjerg på Stortorget midt i Lund nedenstående tale.

No-kay er en mindre dansk aktivist-gruppe, som ikke vil acceptere det islamske kvindesyn, og nogle af gruppens medlemmer samt nogle sympatisører er kommet til Sverige, fordi vi har erfaret, at der er samme problemer i Skandinavien, ja i hele Europa, nemlig stigende vold. Men vi kan jo ikke tage os af, hvad der foregår i hele Europa, men blot forsøge at få indflydelse på det, som går for sig i vort eget land og i nabolandene. Derfor er vi kommet herover for at gøre opmærksom på, at vi eksisterer, og at vi arbejder på at oplyse om den stigende vold, som hele Skandinavien rammes af, og i særdeleshed volden mod kvinder, som især er en konsekvens af indvandringen, og dermed et ganske andet syn på kvinder, og som i særdeleshed stammer fra Islam. Og det værste er, at volden forties i pressen.

Hvad er No-Kay

No-Kay er egentlig en internetgruppe, og via internettet kan vi få information, som ikke omtales officielt, og vi er chokerede over den vold som foregår, og som godtages af vore politikere.

Vi arbejder med at skaffe kontakter, så vi kan iværksætte et bredt modstandsnetværk. Og i denne sammenhæng undrer vi os over, hvor kvinderne er, da det jo er kvinderne, som rammes hårdest.

Kvindeomskæring

I visse dele af verden omskæres kvinder, og dette er et voldsomt indgreb i kvindernes krop og sidestilles med grov vold. Nogle dør som følge af sådanne indgreb eller får besvær med betændelse og andre sygdomme. Dette indgreb er ikke kun et farligt fysisk indgreb, men fjerner jo lige netop den vigtigste del af kvinder, den del, som gør dem til kvinder.

Ifølge dansk lov og formentlig også svensk lov er dette forbudt, og det strider mod menneskerettighederne, men det foregår allige-

vel, og alle tier. Skal vi virkelig tolerere dette i år 2001?

Voldtægt og mord

Hvis skandinaviske kvinder voldtages eller endog myrdes, så bliver der så mærkeligt stille. Det synes ikke at spille nogen større rolle, hvis en dansk, norsk eller svensk kvinde myrdes. Det var bare ærgerligt. Men hvis vi siger vittigheder om folk med anden kulturel baggrund end skandinavisk, så opstår et vældigt spektakel, og på den måde har politikerne indført en racisme vendt mod skandinaverne, mod det folk, som har boet i landet fra begyndelsen, en racisme vendt mod os selv. Skal vi virkelig bare tolerere det?

Hvad er det, som får folk til at tie, når kvinder mishandles eller myrdes? Det er

ikke til at forstå. Men alligevel tier alle, og pressen omtaler næppe overgreb på kvinder, de interesserer sig mere for fodbold og svineproduktion, men hvis skandinaviske kvinder voldtages eller myrdes, bliver der helt stille.

Det er allerede omtalt i flere svenske dagblade, allerede for mange år siden, at piger myrdes, fordi de er for svenske. Men hvad er der i vejen med at være svensk?

Expressen skriver den 11/2 1997 på lederpladsen: "Att en kvinna mördas för att hon 'lever som en svensk' är ord som borde vara omöjliga att uttala i Sverige. ... i dessa fall talar gärningsmännen ett mycket tydligt språk. Med hänvisning till gamla släkttraditioner underkänner de kvinnornas rätt till frihet. Därmed förnekar de den rättstradition som är den svenska och därmed är de på direkt kollisionkurs med det land de lever i."

Uligetret for kvinder

Det er nøjagtigt det, det handler om. De,

som ikke ønsker at integreres i landet, har kollisionkurs mod det land, som de lever i. Ingen respekt for såkaldte vantro, - også kaldt skandinaverne -, ingen respekt for de urene, - også kaldt skandinaverne, ingen respekt overhovedet for kvinder - skandinaverne eller ikke skandinaverne, kun kvinder. Kvinder er varer, som ejes og foræres bort. Kønsracismen trives godt i vore lande, skønt den er forbudt iflg. menneskerettighederne.

Politikernes ansvar

Vore fjender er ikke i første omgang muslimer, som bare tager deres egne traditioner med sig, fordi de jo ikke har andre, men de egentlige ansvarlige er vore politikere, som helt har svigtet folket og i særdeleshed kvinderne, som tvinges til at ændre deres hverdag for at undgå at blive offer for forbrydelse.

Alle mennesker tager deres kulturtraditioner med sig, det gør vi også, hvis vi udvander til eksempelvis Saudi Arabien. Og selv om vi bliver der i de næste 25 år, kommer vi ikke til at tænke muslimsk af den grund. På samme måde kommer heller ikke folk med anden etnisk baggrund til at tænke dansk eller svensk men forbliver i grundstrukturen sådan som de er, hvor de vokser op. Det kan vi ikke ændre på, og det vil vi heller ikke. Det vi vil er at sætte grænser og sige, hvordan vi vil have det i det land, som vi er vokset op i, som vi bor i og som vi betaler skat til. Og det er vor opgave at påvirke politikerne til at åbne øjnene og se, hvilket roderi, de har skabt i vort land, hvordan de har svigtet deres ansvar, svigtet folket, svigtet kvinderne.

Vi slår fast, at vi kvinder ikke vil sidde tavse og se på, at kvinder fornædres, slås og slås ihjel, uden at nogen løfter en finger.

Voldsberigelse

Vi har oplevet, at kvinder har fået kidnappet deres børn, vi har oplevet massevoldtægt, vi har oplevet rituelle mord på kvinder og unge mennesker, kort sagt vi har oplevet en såkaldt kulturberigelse, og i særdeleshed en berigelse med voldstraditioner.

Vore danske og svenske islamsympatisører forsøger at bortforklare problemerne. De siger, at det handler om utilpassede unge mennesker, og at deres opførsel har sociale årsager. Det er usandt, men de forsøger at snyde os alle med den påstand.. Der findes naturligvis eksempler på vold, som har sociale årsager, men hvis vi skal forstå den vold mod kvinder, som vi ser i visse kulturer, skal vi ikke se på problemet med vore egne briller, men forsøge at se på de kulturelle traditioner, som fremmede tager med sig..

Der er en kløft mellem kulturerne, som kolliderer med hinanden, og det kan jo ikke være anderledes eftersom jo alle mennesker lever på den måde, som de har lært i den kultur, som de blev født ind i. Det kan og vil vi ikke ændre, men vi vil ikke tolerere kulturbestemt vold i vort land.

Volden er kulturafhængig

Vist findes der folk med anden kulturbaggrund, som ikke slår og heller ikke er voldelige, men vold hører til normal tradition i visse sammenhænge, hvilket er svært at forstå for os, og fordi det er så ufatteligt, er det let at bilde os hvad som helst ind. Men der er folk, som er uddannede indenfor områderne religion, sociologi og antropologi, og der er folk, som kender til disse traditioner og selv har oplevet dem. Ellers kan vi jo bare se os omkring og se på den virkelighed, som vi lever i. Kriminalstatistikken kan til og med hjælpe os, og hvis ikke det er tilstrækkeligt vidnesbyrd, kan vi læse koranen, som ganske vist kan tolkes på forskellig måde, - men kig blot på, hvad virkeligheden fortæller os..

Der er nogen, der siger, at det ikke passer - at vold ikke stammer fra islam, at islam beskytter sine kvinder, og det er bestemt rigtigt. Iflg. islamiske traditioner

skal kvinderne beskyttes som en kostbar ejendom, som eksempelvis en Volvo, men det er jo ikke bilen, som bestemmer, hvor ejeren vil hen, men den kommer til at tilpasse sig ejerens ønske..

Man bryder sig i almindelighed ikke om, at vi afslører dette, men vi vil fortsætte med afsløringen, i særdeleshed fordi vi ved det, - fordi vi i vores gruppe har kontakt med folk af anden etnisk baggrund end skandinavisk. Men kvinder, som er opvokset med kulturtraditionel vold, kommer ikke frem og taler om det, for så risikerer de livet. Nogle er henviste til at leve under jorden.

Sådanne vilkår har vi aldrig kendt til i Skandinavien, ikke engang i vikingetiden eller middelalderen, da kvinder i det mindste i almindelighed havde deres egen vilje. I middelalderen kunne vi ganske vist opleve noget lignende, men det har aldrig tillhørt traditioner i Norden. Det var kulturtraditioner fra Mellemøsten.

Virkeligheden modsiger bortforklaringer

De stemmer, som er højtråbende med krav om, at aktuelle kriminelle handlinger skal bedømmes ud fra individuelt perspektiv, har tydeligvis i mange tilfælde vist, at man ikke har forstået, hvad det hele drejer sig om. Det vi oplever er jo to kulturelle og traditionelle systemer, som mødes og ikke kan forenes.. Hvis vi benægter det og kun leder efter individuelle forklaringer, fejer vi det reelle problem, nemlig kulturmodsatningen, ind under gulvtæppet. I mange år har vi hørt på slagord som "multikulturelt samfund" og "berigende kultur møder". Resultatet af vort nye såkaldte multikulturelle samfund viser sig så tydeligt, og vi behøver slet ikke diskutere, man kan bare se sig om, se på hverdagen.

Men hvordan skal vi kunne iværksætte et "multikulturelt samfund", hvis man hele tiden ivrigt bortforklarer en fremmed kultur, hver gang den viser skræmmende tegn? Hvordan kan et kultur møde blive "berigende", hvis man benægter, at den nye kultur har traditioner som adskiller sig fra vor kultur?

Spørgsmålet om kvindeundertrykkelse er så vigtigt, og det kan ikke længere fejles ind under gulvtæppet ved at fornægte det eller gennem en misforstået "forståelse".. Den skal tages op nu, ellers vil problemet komme til at vokse yderligere.

Vi må blive ved trods trusler

No-Kay vil fortsætte med at tage diskussionen op og pege på, at problemerne er kulturelt betingede, så politikerne ikke længere skal føre folket bag lyset med fejlagtige informationer og løgnagtige påstande..

Vi vil fortsætte med at vise sandheden, så vi ikke skal komme i samme situation, som det tyske folk under sidste verdenskrig, som - da de havde oplevet, hvad nazismen virkelig stod for, sagde: Det vidste vi ikke.

For at løse problemer er det nødvendigt med kommunikation. Det er nødvendigt, at vi taler sammen, og det er nødvendigt med et stærkt netværk, og frem for alt er det vigtigt, at vi holder op med at være bange..

Men nu til dags er det jo sådan, at vi trues, hvis vi afslører sandheden eller bare taler den hellige menighed imod. Derfor kommunikerer vi mest på internettet eller gennem postvæsenet.

Det er nu, vi skal tænke, det er nu, vi skal tale, det er nu, vi skal handle.

Åse Clausen Bjerg

Danskerne betaler - også til døde muhamedanere

Det farceagtige sørgespil om muhamedaner-gravpladsen ved København (se Danskeren 2001 nr. 4 s. 11) fortsætter - foreløbig uden ende. Kun så meget synes aldeles sikkert, at danskerne som ventet kommer til at betale gildet.

Den radikale kirkeminister Lebech har nemlig nu sagt god for, at Muhameds disciple her i landet kan købe den oprindeligt udpegede grund i Brøndby for højst 3 mio. kr. Viser grunden sig ved en særlig vurdering at være mere værd - ejeren Københavns Kommune har tidligere forlangt over 20 mio. kr. for den - skal staten

betale det resterende beløb. Da han har sikret sig støtte fra Enhedslisten, CD og SF til bevillingen, skulle sagen være sikker. Lebech mener ganske vist, at værdien vil ligge på under 10 mio. kr., men realiteten er altså, at alle danske skatteydere, og ikke blot københavnere, kommer til at betale hovedparten af muhamedanernes begravelsesplads (JP Kbh. 31/8 01).

Samtidig må danskerne selv betale deres grave, dels gennem deres kirkeskatter eller andre byrder, dels ved dyre afgifter hver gang de køber et gravsted for normalt 20 år - mens muhamedanerne som

bekendt regner med, at deres grave skal bevares til evig tid.

Ikke desto mindre udtaler en af de fremmedes kraftigste lobbyister, medlem af Københavns borgerrepræsentation Hamid el Mousti (S): "Det er en god løsning. Det er rimeligt, at staten hjælper med pengene. Vi betaler jo også skat." Som om staten stod parat med store penge til at hjælpe andre til begravelsespladser. Igen ser vi, hvordan muhamedanerne skal have positiv særbehandling, når de kommer med deres krav.

S.D.

Set på nettet

www.emperors-clothes.com

Navnet på denne hjemmeside med allusioner til Kejsers nye Klæder er velvalgt. Dens formål er at afdække, hvorfor og hvordan USA stadig mere krænker andre landes suverænitet. Lange faktafyldte analyser med dette formål præger indholdet, som i vid udstrækning bygger på original research i felten og førstehånds kilder bag kulisserne. Den amerikanske gruppe bag siden har samlet noget af det vægtige stof i en bog, *All the News that Fits: How the Media Covered the Bombing of Serbia*. Desuden har gruppen produceret filmen *Judgment*, som dokumenterer svindlen om serbiske "dødsleje" i Bosnien under krigen dér – løgnagtige påstande, der ligesom serbernes "etniske rensning" og "massegrave" i Kosovo ellers var afgørende for mobiliseringen af Vesten.

Hjemmesiden er forsynet med en søgefunktion, og det er muligt at epost-abonnere gratis på den stadige strøm af artikler.

Under emperors-clothes.com/articles/Johnstone/crime.htm gennemgås bl.a. USAs politik i Afghanistan i 1979, hvor CIA støttede modrevolutionære kræfter (mujahediner) for at destabilisere Sovjet. Som sikkerhedsrådgiver Brzezinski nyligt berettede: "Vi skubbede ikke russerne ind i en intervention, men vi øgede bevidst sandsynligheden for, at de intervererede. Denne hemmelige operation var en fremragende idé. Virkningen var at trække russerne ind i den afghanske fælde."

Brzezinski sætter åbenhjertigt USAs mål at "forlænge USAs dominerende position i det mindste en generation, helst længere." Dette indebærer en geopolitisk konstruktion, der skal omfatte Ukraine, men ikke Rusland. Desuden bejles til Frankrig for at få hjælp fra dette til at væve Tyskland ind i NATO/EU og hindre tyskerne i at udbygge egne indflydelses-sfærer mod øst, især til Rusland. For Brzezinski var Jugoslavien-krigen simpelthen et modforsøg på den egentlige fortsatte kamp mod Rusland, med Serbien i Ruslands rolle, mens Kroatien, Bosnien, Kosovo etc. modsvarer de østeuropæiske lande, som USA vil have lokket ind under sin ægide.

USA søger i alliance med vesteuropæiske

ledere samt olieselskaber at konstruere en barriere mellem ortodoks-kristne og vestlige lande, der er langt dybere end skellet mellem Vesten og islam. For de nyliberale magthavere og deres finansinteresser er enhver barriere mod det frie marked en større trussel end islam, hvis transnationale karakter endda ses som en støtte i kampen mod den slaviske nationalisme. Desuden vil påtvingelse af islamisk deltagelse i statsapparaterne fordele ansvaret for politiske problemer, ligesom islamiske velgørende organisationer antages at udfylde det hul, der opstår, når de USA/IMF-påbudte mere liberale økonomier indskrænker de offentlige sektorer.

Desuden gennemgås på siden USAs ensidige kampagne for sine protegeeer på Balkan – de bosniske muslimer og de kosovoalbanske separatister. Hvordan amerikanerne fik udskiftet FN-generalsekretær Boutros-Ghali med den følgagtige Kofi Annan, som var rede til at blåstempe enhver aktion mod serberne. Og hvordan Ma-

Kirke i Kosovo sprængt i luften af albanerne. Ingen større danske medier har bragt sådanne billeder.

deleine Albright fik udskrevet serbernes fremfærd i Kosovo som "etnisk rensning", hvor den i virkeligheden blot var en politiaktion mod terrorister, som havde skudt serbisk politi m.m. i årevis. Endvidere en skildring af den famøse "Racak massakre", som var en ordinær ildkamp for at håndhæve orden, men som endnu af dansk tv efter Milosevics arrestation blev brugt som et eksempel på hans "forbrydelser".

En anden artikel, *Misleading from the Start*, sætter spørgsmålstegn ved, om for-

målet med bombningen af Kosovo virkelig var at skabe multietnisk fred. De beskyttede albanere har jo utvetydigt vist sig som anti-slaviske racister. Rædselshistorier som belæg herfor refereres, som fx kvælingen af en 95-årig serbisk kvinde i badekarret, og udsmidning af 30.000 serbiske beboere i et stort huskompleks i Pristina, som derefter blev lejet ud eller solgt til FN-ansatte. Enhver grusomhed fra albanernes side følges i vestlige medier vel at mærke altid af undskyldningen, at disse er en reaktion på serbernes (som regel fiktive) grusomheder.

Medarbejder ved emperors-clothes Diana Johnstone har publiceret et foredrag (emperors-clothes.com/articles/Johnstone/balk.htm), der skildrer hele processen fra begyndelsen af 1990'erne, hvor en amerikansk tænketank lancerede konceptet om nødvendige humanitære interventioner, til den forfærdende praksis her ti år senere. Hun giver en fremragende karakteristik af den ideologiske udvikling, hvor de herskende amerikanske "liberals" og de magthavende europæiske socialdemokrater i uskøn forening mere og mere har opgivet "social retfærdighed" som mål og er fremstået som globaliseringsforsvarere:

"Disse politikere er de ideelle sælgere for globalisering med et menneskeligt ansigt, idet de henviser til menneskerettigheder uden grænser, der er dén ædle sag de behøver for at adskille sig fra 'højre', som antages at være ligegyldig over for menneskelig lidelse. Men da de er tvunget til at acceptere skattenedsættelse for store investorer, masseafskedigelse af fabriksarbejdere og nedskæringer i sociale programmer, bibeholder denne 'tredje vej' sin position på venstrefløjens primært ved at stå for kulturel mangfoldighed. Fjenden kan ikke længere være kapitalismen. Fjenden er nu *nationalismen*, der portrætteres som kilden til alle moderne onder. For venstrefløjens 'tredje vej' lever vi i en verden, hvor dominerende økonomiske kræfter kendt som 'markedet' er neutrale og uskyldige dommere over alle ting, og hvis indflydelse kun kan være sund og endda menneskekærlig. Siden deres gud – Markedet – er almægtig og god, er de ligesom andre religioners teologer ladet tilbage med problemet om ondskaben i verden. Denne må udelukkende komme fra onde mennesker med forkerte ideer, og forrest blandt disse forkerte ideer er 'nationalisme'. De tidligere forkæmpere for arbejderklasse-internationalisme har således ændret sig til at blive forkæmpere for den internationale finanskapital. Dette sikrer dem langt mere favorabel medieomtale end deres forgængere."

Johnstone påpeger derpå det besynderlige i, at for USA, "et ekstremt nationalistisk land hvor skolebørn skal sværge troskab til flaget hver morgen", er antinationalisme i dag den dominerende ideologi – for resten af verden. USA opfattes af dets ledende politikere som den "globale nation", hvorfor den forening af kloden, de ønsker, simpelthen vil betyde, at resten af verden bliver "Amerika i udlandet". Med dette in mente skal man således læse fx følgende udtalelse af den forhv. amerikanske viceudenrigsminister Strobe Talbott: "Jeg vil vædde på, at i løbet af de næste 100 år vil nationalitet som vi kender den være forældet; alle stater vil anerkende en eneste, global myndighed." Han tilføjer, at internationale institutioner som IMF og GATT er redskaber hertil.

Bagsiden af medaljen for de såkaldt liberale nye verdensorden anedes, da den politiske redaktør af deres hoforgan *New York Times* fejrede starten på bombningerne af Serbien med en artikel, der erklærede, at "markedets skjulte hånd aldrig vil kunne virke uden en skjult knytnæve", og "for at få globaliseringen til at virke, må Amerika ikke være bange for at handle som den almægtige supermagt, det er."

Johnstone kommer også ind på, hvordan anti-nationalisme i Europa har været uundværlig for at fremme den Europæiske Union. "Jo mere den Europæiske Union er blevet reduceret til et instrument for transnationalt erhvervsliv og finans, desto mere har det været nødvendigt – i den offentlige retorik – at understrege den noble mission at afslutte de nationale modsætninger, der førte til store europæiske krige. Nationalstaten er blevet stigmatiseret som årsagen til krig, undertrykkelse og brud på menneskerettigheder. Denne tolkning overser både den vedvarende krig, hvor stærke stater er fraværende, og den historiske funktion, som nationalstaten har haft som den mest effektive eksisterende ramme for den sociale pagt, der sætter borgere i stand til at bygge strukturer for social beskyttelse og kulturel udvikling, så vel som at udvikle juridiske systemer, der er i stand til at give lighed for loven og til at forsvare borgernes rettigheder. At dæmonisere den eneste eksisterende enhed, der har fået institutionaliseret demokrati til at fungere, som 'nationalisme', fremmer indlysende 'markedets' diktater, der er uskyldige mht. nationalistiske fordomme."

Endelig diskuterer Johnstone, hvorfor den store folkelige opbakning mod globaliseringen, som viste sig i demonstrationerne mod WTO, ikke udmøntede sig i lige så mange demonstranter mod NATOs krig i Jugoslavien. "Det faktum, at de fle-

ste af dem ikke demonstrerede, beviser at de ikke forstod, at NATOs overgreb mod Jugoslavien var præcis en integreret del af den påtvungne globalisering, de modsætter sig. Menneskene som skulle være imod NATOs krigspolitik er blevet midlertidigt forvirrede og demobiliserede af de 'humanitære' påstande fra de magtghavende midter-venstrefløjshyklere, der er ved magten i de fleste NATO-lande."

Af de øvrige ca. 300 artikler på emperorsclothes kan nævnes *A trip to multiethnic Kosovo*, der giver førstehåndsskildringer fra Kosovo under UCKs racistiske regimente, hvis "fait accompli" med udvisning af 300.000 racefremmede FN og Vesten helt har accepteret. Mens selv fremstående albanere stadig kan leve helt ubeskyttet i serbiske enklaver, er det ensbetydende med dødsdom at tale serbisk i al-bansk dominerede områder.

Sinan-Pasha moskeen, Prizren, Kosovo.

Pointen i en artikel med titlen *Europe's Dirty Secret* er, at den anti-slaviske racisme har været et gennemgående træk i Europas historie, kulminerende med nazismen og Anden Verdenskrig, hvor hovedparten af ofrene var slaviske "undermennesker". Det bemærkes, at mange mediers rapporter og politikeres udtalelser under kampagnen mod Serbien lignende et perfekt genbrug af den nazistiske racepropaganda. Generelt udpeges de slaviske folks aktuelle ulykke efter kommunismen som selvforskyldt og deres eget problem (mens Vesten i stedet fokuserer sin "humanisme" på vildt fremmede).

Et historisk perspektiv på den aktuelle situation fås også i artiklen *The roots of Kosovo fascism*. Det aktuelle UCK-program har en forgænger hos den albanske fascistleder Mustafa Kroja, der i 1942 erklærede, "at den serbiske befolkning i Kosovo skal fjernes så hurtigt som muligt.

Serbiske bosættere skal dræbes." De italienske besættelsesstyrker berettede til Rom, at "den serbiske minoritet lever under forhold der virkelig er fornedrende, konstant chikaneret af albanernes brutalitet, som oppisker racehad", og "albanerne er ude på at udrydde slaverne". Italienerne lagde en dæmper på albanerne, men disse fik frit løb, da Hitlers tropper tog over. Tyskland støttede oprettelsen af et etnisk rent Storalbanien. En stor faktor i hadet mod ikke-albanere var islam. Fx "Prizrens Anden Liga" dannet i 1943 af en kosovoalbaner i samarbejde med Tyskland proklamerede jihad (hellig krig) mod slaverne. Da tyske tropper i 1999 atter gik ind i Kosovo, stod ellers "fredelige" muslimer op og hilste dem med "Heil".

Desuden må nævnes nogle artikler (fx *emperorsclothes.com/analysis/falsely.htm*) om serbernes angivelige massakre mod muslimer i Srebrenica i 1995, som der imidlertid ikke er nogen som helst dokumentation for. Allerede 2. august 1995 rapporterede *The Times*, at tusinder af "savnede" bosniske muslimer fra Srebrenica, som nogen antog var blevet henrettet af serberne, syntes at være i sikkerhed i Tuzla. Alle dokumenter vedr. Srebrenica i FNs hovedkontor er sigende blevet hemmelighedsstemplede for de næste 30-50 år og er end ikke tilgængelige for den "internationale" domstol. Ud over at sandsynliggøre, at der aldrig har fundet en massakre sted, beretter emperorsclothes om den fortiede muslimske terror mod serberne i Bosnien. Muslimerne nedbrændte 192 landsbyer i det østlige Bosnien, hvorunder 2800 serbere blev dræbt. Da serberne gik ind i Srebrenica, blev den sidste serbiske indbygger, en ældre kvinde Ivanka Mirkovic, fundet med halsen skåret over. Srebrenicas islamistiske kommandant Naser Oric viste stolt vestlige journalister videoer med serbere, der havde fået hovederne skåret af. Hele denne fremfærd var den logiske konsekvens af muslimernes politik. Izetbegovic's parti havde på sin kongres i december 1991 besluttet at føre en radikal etnisk politik, hvis endelige mål var oprettelsen af *dzamahirija* eller den islamiske stat. En rapport fra den amerikanske kongres afslørede, hvordan USA havde "hjulpet med at gøre Bosnien til en militant islamisk base", der førte til rekrutteringen af et "militant islamisk netværk" af tusinder af mujahediner fra den islamiske verden.

Flere artikler gennemgår UCK. Denne organisation står alene i Spanien bag 2000 røverier mod bl.a. postbiler. Røverne fremstår udadtil som velintegre-

spansktalende borgere, mange er endog spansk gift. Det fremgår også, at FN-missionens leder i Kosovo Bernard Kouchner havde etableret tætte personlige forbindelser med UCK-lederen Agim Ceku, der er mistænkt for krigsforbrydelser.

Og nu støtter USA og Vesten igen albansk etnisk rensning i Makedonien. Udover direkte militær og logistisk støtte søger diplomatiet med velberåd hu at skabe splittelser i samfundet for at overvinde enhver social modstandskraft, så også Makedonien kan blive et NATO-protectorat til rådighed for USAs geopolitiske interesser (der strider mod Europas).

Men dette er altså blot nogle få smagsprøver på hjemmesidens vældige doku-

mentation med undertrykte oplysninger og analyser, der kaster nyt lys over udviklingen på Balkan, som synes at være blevet målet for den største mediefordrejning i moderne tid – til "Islamerikas" fordel og Europas ulempe.

Peter Neerup Buhl

Kosovo-flygtninge på flugt fra NATO's bomber.

Det firdobbelte uhyre

Af Åse Clausen Bjerg

De kræfter, som modarbejder den danske befolkning, kan groft inddeles i 4 hovedkategorier, som dog griber ind i hinanden, 1) politikere og deres usmagelige løgne, 2) pressen, med alle dens fordrejninger, fortællinger og løgne (nogle mere end andre), 3) lobbyister og godhedshyklere, der tjener penge på deres gode meninger, 4) Islammedløbere, som hylder en bestemt idé, fordi den er moderne og smart. Alle er med til at styrke ensretningen og den totalitære tænkningens ideologi på bekostning af friheden, ytringsfriheden, den personlige sikkerhed, retssikkerheden, og demokratiet. Alle, der ikke ønsker denne udvikling, bliver nødt til at gøre op med deres politiske tilhørsforhold. Blandt os, der kommer fra venstrefløjen, er der mange, der nu tager et markant spring til højre, fordi vi ser nødvendigheden af at forlade de gamle partier, som har udlevet sig selv. Prestige og personlige magtkampe præger i højere og højere grad de gamle partier, som i deres bestræbelser på at tækkes vælgerne hele tiden tror, de skal opfinde noget nyt og smart, med det resultat, at de i deres bestræbelser stort set alle har frafaldet mange af deres gamle principper og nu begynder at vride citronen til sidste dråbe, og når der ikke er flere dråber tilbage, så er der ikke anden udvej end at give sig til at kaste mudder. De gamle partier har længe gjort alt for at skubbe fornuftige medlemmer ind på højrefløjen, og det er lykkedes dem i stor udstrækning, for hvem gider støtte partier, der kun kan føre politik i form af personlig hetz og grovkornede metoder? Vælgerne tørster efter idealisti-

ske politikere, der kæmper for et ærligt ideal, men sådanne kan tælles på en hånd.

Et af det firdobbelte uhyres hoveder er pressen, som nu griber enhver ondskabsfuld mulighed for at få trumfet nogle ideer igennem, og den skyr ingen midler. Man kan så undre sig over, hvad der får så mange mennesker til at blive enige om at foretrække grove og beskidte metoder frem for redelig opførsel. Men pressen kommer naturligvis ikke godt fra en dårlig presseetik uden opbakning af et bagland.

Jeg oplevede følgende episode som følge af demonstrationen i Odense, som var en ubetinget succes. Det faldt visse dele af pressen for brystet, og nu begyndte rænkemedningen og de ondskabsfulde tiltag. TV ringede på min arbejdsplads og spurgte, om de måtte komme og interviewe mig. Det hastede, for det skulle med i 19-direkte samme aften. Vi aftalte, at de kunne komme, og for en sikkerheds skyld skyndte jeg mig ned af trapperne for ikke at blande mit arbejde ind i mine politiske tiltag. Mens de riggede kameraet til forklarede de, at der var en religionshistoriker, som var blevet vred over mine udtalelser om de muslimske kvinder og Islam, og han skulle med i 19-direkte samme dag. Jeg skulle så dukke op på skærmen i ny og næ, så han kunne kommentere, hvad jeg sagde. Samtidig fortalte journalisten, at en muslimsk kvinde også skulle deltage, og at hun havde givet mig delvis ret. Selve interviewet startede med et spørgsmål om, hvilken reaktion jeg havde fået på demonstrationen, og hertil svarede jeg, at der havde været helt utrolig stor opbakning, så det kunne ikke

være bedre. Som kontrast spurgte han mig, om jeg da ikke var bekymret for den vrede og harme jeg havde pisket op rundt omkring og især på universitetet, hvor kolleger var vrede på mig og nærmest beskyldte mig for at være fuld af løgn. Jeg svarede, at det havde jeg sandelig forventet, og det undrede mig meget, at de først var kommet ud af busken nu. Hvorfor? "Fordi det jo netop er her den hellige komite sidder og lefler for Islam". Herefter stillede han flere spørgsmål vedr. min nationale bevidsthed, vedr. min uddannelse, som jo var så gammel som 25 år og derfor nok forældet, vedr. mit virke som kordirigent, og hvorfor vi sang danske sange, og ALT MULIGT IRRELEVANT, som skulle få mig til at afsløre mig selv som en væmmelig nationalist, helst nazist. Men det lykkedes ikke rigtigt. Da jeg samtidig kunne sige, at en stor artikel i Berlingske bekræftede, hvad jeg sagde: Kvindefornedrelse er Islamisk Lov, så var der ligesom ikke så meget mere at komme efter. 19-direkte blev aflyst og i stedet sendte man symptomatisk en film om nazister, for når man nu ikke kunne sende en udsendelse med en ægte levende nazist, så kunne man da vælge at se på en gammel film om samme, siden der nu var af så stor interesse. Næste dag afslørede Politiken, hvem der egentlig stod bag den tiltænkte udsendelse, som altså blev afblæst. Religionshistorikere lagde navn til stort set det samme, som tv-journalisten havde spurgt om: man kendte mig ikke på universitetet, havde aldrig hørt om mit navn, kunne kun sige, at den slags litteratur, som jeg havde omtalt, overhovedet ikke fandtes på universitetets institut for religionshistorie. Da afslørede de sig vel nok, samtidig med, at de gjorde gratis reklame for min hjemmeside. Artiklen i Politiken bar præg af et korrekt fjæs, der var ramt af en lige højre, og fornærmelse og ærgrelse lyste ud af artiklen.

Som kronen på interviewet ville journalisten have en masse billeder af mig gående ud og ind af porten på min arbejdsplads, og de bad om lov til at komme indenfor og fotografere, men det modsatte jeg mig. Er der nogen, der kan regne ud, hvorfor man forsøgte sig med den manøvre?

Hvad havde min person, mit kor, mit arbejde med Islam at gøre? Omkring samme tidspunkt fik jeg en mail fra en gruppe sympatisører, der gerne ville høre fra mig i tilfælde af, at jeg mistede mit arbejde som følge af mine udtalelser!?

Et godt stykke tid senere ville jeg forny hjemmesiden om Islam og Kvinder på Yahoo, og kunne ikke få noget til at virke. Da jeg langt om længe spurgte en ekspert i den slags sager sagde han, at hjemmesiden var lukket og pladsen reduceret til 0 megabytes.

Ingen forklaring. Hvorfor slettede de lige netop den side, som var den eneste, der sagde noget, man ikke må sige i dag: Islam undertrykker kvinder med vold m.m. med henvisning til både koranen og andre citater.

Korrektheden var ramt! Senere erfarede jeg samme fremgangsmåde på Fyns Stiftstidende. En emsig journalist, Bente Dalgaard, inviterede på frokost på en restaurant, og lagde ud med i sit interview at spørge, hvordan jeg havde det med, at nazisterne anså min demonstration som en stor sejr for nazistiske ideer. Det havde stået på deres hjemmeside. Jeg kendte ikke den side (men det gjorde Bente Dalgaard), og jeg svarede noget i retning af, at vi jo sandelig havde opnået meget, hvis vi kunne få nazisterne til at interessere sig for anti-vold. Hun havde fået sidens adresse fra TV2 Fyn, men hun skulle ikke høre mere om nazister. Herefter udviklede interviewet sig mere til en diskussion om principper end et egentlig interview, og jeg fornemmede, at denne dame ikke havde gode hensigter. Jeg fik nøjagtig den samme fornemmelse indvendig som efter tv-interviewet, som ikke blev sendt; en underlig fornemmelse af lede. Bente Dalgaard sendte mig artiklen inden den gik i trykken, og jeg blev meget overrasket over at den trods alt ikke var så skrækindgydende, som jeg havde forestillet mig, selvom den var lidt halvdum, men jeg

havde bare glemt, at der ud over en artikel også er noget der hedder en forside og en leder. Stor overskrift *Rabiate Åse Clausen Bjerg vil have et Danmark uden muslimer*. Det havde jeg slet ikke udtalt mig om, men hun havde været inde på min hjemmeside, hvor hun fik noget galt i halssenen. Hun kunne ikke forstå forskellen på et "samfund der bygger på muslimske værdier" og "et samfund uden muslimer", men det gjorde nu ikke så meget. For mange mennesker bakkede op efter hendes forsøg på ondskabsfuld nedgørelse,

Åse Clausen Bjerg taler i Odense 18. august.

"Hvis man læser koranen, vil man opleve, at den understreger kvinders underordnede rolle, understreger mandens ensidige ret til at gifte sig med flere kvinder og understreger, at manden har ret til at slå kvinden og få hende bandlyst, hvis hun ikke opfører sig ordentligt. Kvinden

som i stedet fik en masse mennesker til at komme med positive tilkendegivelser. Der var faktisk ikke andre end Bente Dalgaard, der kom med negative kommentarer. Så alt i alt må man jo nok sige, at pressens aggressive fremfusen ikke længere har den slagkraft, som er tiltænkt, og meget tyder også på, at de kræfter i pressen, som kun har ondt blod i årerne, er ved at vride sidste dråbe af en umanerlig stor tank med flydende ondskab. Racist- og nazistforskrækkelse er også ved at fortage sig.. Hvad skal de snart finde på mere?...

eksisterer og lever helt på mandens præmisser. Det muslimske kvindesyn er undertrykkende. (...)

Som kvinde kan jeg ikke se noget godt ved islam."

Nahid Riazi, iransk socialpædagog, i Berl. Tid. 30/4 01.

Ryg og rejs

Vi er snart vant til, at de fremmede ikke er tilbageholdende med at stille krav om både det ene og det andet til det land, de har fået sig mast ind i. Særlig muhamedanerne har været flinke til det. Mest har det dog hidtil været specielle krav i det lokale miljø fremført af enkelte, der personlig var indblandet. Efterhånden er kravene så blevet mere almene og rejst af større grupper af de fremmede eller af deres forskellige sammenslutninger og lobbyistgrupper. De anser det åbenbart for helt naturligt eller selvfølgeligt, at det danske samfund og dets institutioner skal indrette sig efter deres levemåde og regler og ikke omvendt, som det dog ellers hidtil har været sædvane for folk, der af egen vilje har slået sig ned i andre lande end deres egne.

I denne sommer har flere muslimske organisationer ikke undset sig for at kræve ændringer i hele den danske folkeskole. Badeforhold, lejrture, biologilundervisning, kristendomstimer og madvaner sættes under angreb, fordi de påstås at krænke muslimske børns religion og kul-

tur. Undervisningsministeriet opfordres derfor til at gribe ind og ændre forholdene til muslimernes tilfredshed. Man er nemlig utilfreds med, at uddannelsessystemet er indrettet til danske elever. Man siger direkte, at danskerne tror, at Danmark er det samme som for 20-30 år siden, og kræver helt andre boller på suppen både med hensyn til de ydre forhold i skolerne og til indholdet af undervisningen, der nu skal tage hensyn til muhamedanske trossætninger og sædvaner.

De danske folkeskoler har i adskillige menneskealdre modtaget børn af andre trosretninger end den danske folkekirkes evangelisk-lutherske, så som katolikker, jøder, buddhister, foruden ateister m.fl. Det har ikke givet anledning til større problemer, idet de afvigende har respekteret det danske trosflertal og plejet deres egne religiøse interesser under den herskende trosfrihed eller evt. ved udnyttelse af lovene om friskoler. Typisk nok opstår nu her som overalt problemerne, når muslimerne bliver mange nok til at kræve særregler og rettigheder for deres børn. De vil ikke indordne sig under værtslandets skikke og regler, men fordrer dem uden videre ændret efter deres hoved.

Ikke overraskende, idet de jo opfatter sig selv som repræsentanter for den eneste sande tro, som bør beherske hele verden.

Fra vore politikere eller fra Undervisningsministeriet er ingen fasthed at vente. Der viger man blot for de fremmedes anmasselser i tro på, at kompromiser og indrømmelser kan løse knuden. Men som i andre forhold om muhamedanernes særkrav er det en overtro. Her hjælper det kun at stå fast på danske sæder og henvise de fremmede til at ryge og rejse til muhamedanske lande, når de kræver samfundet indrettet efter koran og sharia. S.D.

Krævementalitet

"Mange indvandrere med muslimsk baggrund har så åbenbart vanskeligheder med at acceptere den danske hverdag. Vort nationalflag indeholder dog stadig et stærkt kristent symbol, og vor dronning afslutter altid sit nytårsbudskab til det danske folk med ordene "Gud bevare Danmark". Hvornår vil vore danske muslimer mon også kræve disse "provokationer" fjernet?"

Karl Nicolaisen, Odense, i Jyll.-Post. 17/8 01

Vor kommunistisk påvirkede folkekirke

Kristne og muslimer har intet at tale sammen om, skrev Poul Sebbelov i en kronik i Politiken den 21. december 2000 og langede ud efter dem, der bestræber sig på: "at være glatte, kristne diplomater på den hellige tolerances bonede gulve" af "lallende mangel på realisme". Kort og godt en alvorlig reprimande til folkekirken brugbar-naive præster og biskopper samt kirkeminister, som vil snakke med muslimerne som om de to religioner kan forenes. Det har været en umulighed i halvandet tusinde år og vil fortsat være det i al evighed. Det er en gordisk knude, som ingen af de to religioner kan binde op, med mindre de totalt ændrer deres eget religiøse budskab og stryger deres tro. Men så er det ikke længere nogen for- enende dialog - så er det overgivelse.

Men er folkekirken overhovedet kristen? Ingen vil vel påstå at Venstresocialisternes, Kommunisternes og Socialistisk Folkepartis partiprogram er kristeligt og gudshengivent?

68-generationens kommunistbegejstring ramte også den danske folkekirke. Socialismens budskab om solidaritet blev for mange det samme som Jesu budskab, skønt kommunismen byttede Vorherre ud med staten og kærlighed med tvang. Religionen blev udvandet. Jesu ord: Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er, blev tilsidesat. Adskillige præster, som var tilhængere af venstresocialisterne og Socialistisk Folkeparti, blandede deres politiske kamp og religionsforkyndelse sammen. Folkekirken havde plads til det hele. - Næsten da! For Harald Søbyes Røde Bibel blev dog for meget, så han måtte af med kjole og krave. Der var udflippede præster som Erik Bock med hans bønemagtshalløj og flitterstad kirke i Christiania og Aage Schiøler, som arbejdede på at få et nyt Christiania op at stå ved Skive.

Rødstrømpe-teologer som Ulla Sandbæk og Lene Sjørup erklærede, at Gud som faderbillede måtte væk, så man kunne bede "Moder vor", og hvorfor var Jesus en mand?

Aktivisten Birte Andersen holdt politisk juleprædiken i Lundehuskirken i København med unge mennesker med politiske slagord malet på ryggen. Hun blev bakket op af flere præster, og den røde biskop Ole Bertelsen viste sig at være indforstået med politiske manifeste under kirketjenesten. Samme biskop bandede vej for Hans Anker Jørgensens ansættelse som præst ved Allehelgens Kirke på Amager: Jørgensen skiftede officielt parti fra Venstresocialisterne til SF

og anbefalede af Ole Bertelsen, så menighedsrådet faldt til føje. Det forhindrede dog ikke Jørgensen i at drive politik i kirken ved at udelade kirkebønnen og uddele propaganda på kirketrappen. Han lagde navn til fraktionen "Kristne for Socialisme". Deres logo viser et kors, der tilsyneladende venskabeligt lægger sin ene arm omkring et andet kors, mens den anden arm løftes med en stor brutal knytnæve. Organisationen stammer i følge u-landskonsulent Gunnar Olesen fra Latinamerika.

Margrethe Auken prædikede ligeledes marxisme både ved politiske møder og på prædikestolen og i mange år undlod også hun at bede for kongehuset, skønt det er påbudt. Hun lancerede en ganske speciel bøn med et underligt ordvalg, en bøn om, at Gud vil følge og forfølge enhver, der har magt over andre.

Præsten Hans Nebel havde kontakter både i Sovjet, DDR og på Cuba og sad i hovedbestyrelsen for Dansk-Cubansk Forening. Han oprettede "basismenighed" ved sin kirke med foredragsholdere fra VS og SF og drev propaganda for et kommunistisk Mellemamerika. Han var formand for "Forbundet for Fred og Sikkerhed" og meget aktiv i "Kristne for Nedrustning". Skønt hele fredsbevægelsen var under sovjetisk styring vandt den utroligt gehør hos danske kirkefolk. Nogle havde - som Hans Nebel - en positiv holdning til Store Broder Sovjet, andre var bare utrolig brugbar-naive og lod sig lede af kirkens marxistiske aktivister.

Mange institutioner og organisationer, som var oprettet på kristent grundlag, konverterede til marxismen. Det gjaldt bl.a. Kofoeds Skole, som under forstander Lange Jacobsen flippede helt ud, mens Kirkens Korshær var pot og pande med VS'eren Tine Bryld om at acceptere hash, og i børneåret 1979 vakte Korshæren nogen undren ved at stille sig positiv til børnepornografi.

Arne Skovhus lagde aldrig skjul på, at han som VS'er kæmpede energisk på alle fronter - ikke mindst ved hjælp af politisk teater - for at ændre samfundet i marxistisk retning. Han blev forstander for Kristeligt Studentersamfundet, samarbejdede naturligvis med andre VS'ere og holdt foredrag på Dansk Bibelskole. Som forstander for Settlementet afløstes han ved sin død af Ulla Habermann fra Dansk-Cubansk Forening.

Jesus-kommunismen udbredtes gennem det teologiske fakultet, kurser, bibelskoler, seminarier, pastoralskoler, børnebøger

("Kammerat Jesus"), Jens Jørgen Thorsens Jesu-film-projekt, radioprogrammer ved Mogens Hansen og religionssociolog Hans Iversen, Kristeligt Dagblad, som nu til og med kører frem med islam-positivt program på deres hjemmeside....

Glebe-Møller startede sit teologiske professorat på RUC og fortsatte på Københavns Universitet, og studentpræsten Jens Brøndum blev afdelingsleder ved pastoralseminariet og anbefalede varmt "Kristne for Socialisme", thi "den danske Kirke må råbe op", sagde han.

I Århus virkede den så tillidskabende Johannes Aagaard omgivet af et netværk af organisationer som Kirketjenesten i Danmark, Kirkernes Raceprogram, Dialogcentret etc. med marxistiske foredrag, bladartikler og indoktrinering. Man skulle kontrollere, hvilke butikker der solgte sydafrikansk marmelade og om børnebibliotekerne rummede racediskriminerende bøger som Onkel Toms hytte eller tegninger af negre med bananskørt, mens Dialogcentret noget diktatorisk skulle angribe nyreligiøse antikommunistiske bevægelser, men ikke den nyreligiøse Jesu-kommunisme.

Her er kun nævnt nogle få af Jesu-kommunisterne inden for folkekirken.

I psykologisk krig gælder det at få nøglestillinger, hvorfra man kan udbrede sit glade budskab om nye revolutionerende tanker. Marxisterne fandt god grobund i den danske folkekirke, hvor de kunne benytte prædikestolen og Kirkedagene m.m. Nu, hvor vor kristne kultur står over for den største og vanskeligste opgave inden for de sidste 500 år - truslen fra islam - hører man kun en pladder-humanistisk holdningsløshed.

Danskere forventede med god grund, at folkekirken ansatte skulle forsvare den kristne tro og hele den kristne tradition og kultur, som vort land bygger på, og afvise fortsat islamisering. Det får de til og med løn for! Men kirkeministeren svigtede sit mandat, og præster og biskopper har kastet sig om halsen på islam med mundheldet "Samtale fremmer forståelsen". En portion udvalgte præster snakker med imamerne og lader dem uddele honningsød propaganda om verdens mest brutale og diktatoriske religion til forsvarsløse skolebørn.

Muslimerne gnider sig givetvis i hænderne og morer sig over så megen blåøjet tåbelighed.

G. Johnsen

Opgør med Islamlobbyeliten

Fra Mogens Glistrups racismesags-forsvarsbrev nummer tretten på 387 sider bringer vi nogle kerneuddrag, især om vor såkaldte elites magt- og debatfordrejning i dagens Danmark.

Sorte skyer trækker for tiden hver dag op. Sortere og sortere. Der kan for alvor opstå kamp om, hvem der har magten i Danmark. Det er ikke nok, at vi danskere nogle få tiår endnu udgør majoriteten. De andres fanatisme i djihad-kamp bevirker, at selv om vi er 90% mod de andres 10, kan de meget vel blive krigens sejrherre.

En muhamedaner ved sine kræfters fulde magt er altid farligere end en hvilken som helt dansk forbryder. Dels skal han myrde flere end fire vantro for at komme hurtigt i Paradis, dels behøver han ikke at have danske morderes motiver (forsvar, affekt eller vinding for sig selv). En muhamedaner er nemlig bundet til at begå mord af djihad-pligten, af æresfølelser og meget andet for danskerne svært forståeligt, hvorfor danske myndigheder ikke kan foretage forebyggende foranstaltninger til drabsundgåelse. Fx politimorderen Palle Sørensen impulshandlinger kommer derfor slet ikke op på det strafværdighedsniveau, hvorpå de fleste muhamedanske mænd potentielt befinder sig ud fra erfaringerne om deres sandsynlige farlighed.

Muhamedaner-faren forstærkes af, at der bl.a. på grund af den lave alder, de indgår giftermål i (for brudens vedkomme 15-16 år), ud fra realistiske forudsætninger ikke ligger nogen overdrivelse i, at en typisk islaminde kan være blevet til 80 muhamedanere i løbet af 40-50 år. Og per automatik fødes børn af muslimske forældre som muhamedanere. At melde sig ud senere i livet er forbundet med dødsstraf. Eksekveret under den grusomste tortur.

Helt afgørende for Danmark er det derfor at satse på hurtigst muligt at komme tættest muligt på at være et muhamedanerfrit område. Der er nu henvend en halv million danskboende, som vil være omfattet af reglerne om udsendelse i mit lovforslag om muhamedanerfrit Danmark. At det vil indebære færre indbyggere er i sig selv en fordel. Vort areal er nemlig for lille til optimale livsvilkår for 5 millioner mennesker.

De fem nordiske lande er formentlig de områder, der har størst chancer for at undgå krig i det 21. århundrede. Vel at

mærke, hvis vi i tide frigør os fra muhamedanerne. Følger vi tre kernelande ikke randlandene Island og Finlands forbilleder, er risikoen meget stor for, at vi går under i djihad (hellig krig).

Men vi får et dårligt danmarksforsvar, hvis to danske grupper beklikker hinandens muligheder i enhver henseende i sort og hvidt: Idyllisering af sig selv og dæmonisering af de andre. Da det er de andre (Islamlobbyeliten), som sidder på de for debatmulighederne afgørende nøglepladser, bebrejder jeg især dem, at tilstanden er så forfærdelig i Danmark. Uden at jeg anser mig selv som pylet nærtagende eller selvtrefærdig.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allah den barmhjertige"!

Islamlobbyeliten

Århus-professor Lise Togeby scorede sit livs jackpot, da hun i henhold til folketingsbeslutning af 19. marts 1997 blev udpeget til at forestå en udredning af magtforholdene i Dagens Danmark. Hun valgte at begynde med ca. 75 projekter. Et af dem udkom 3. maj 2001. Det var en videnskabelig kortlægning af de 1540 mest indflydelsesrige. 288 siders bogen hedder "Den Danske Elite". Men den er så "tøsedrengeagtigt spil med fordækte kort", at forfatterne ikke tør oplyse navnene på nogen af de 1800 i Danmark mest indflydelsesrige inden for politik, forvaltning, organisationsverdenen, erhvervslivet, domstolene, medierne, kunsten og videnskaben. Bogen er finansieret fra det skatteyderbeløb på 50 millioner, som Lise

Togeby har rådighed over til at levere sin magtvurdering, og hvortil hun næsten udelukkende bruger såkaldte "politologer" fra Århus og Aalborg.

Selvfølgelig rummer bogen heller intet om, hvordan den såkaldte elite siden 1960'erne har anstrengt sig for at undergrave dansk kultur, tradition og den kristne tro. Ved læreanstalter, i skolens læseplaner, på børneinstitutioner, i medierne og i lovgivningen. De samme åbner derefter for islam, der intet har til overs for de værdier, vi har i Vesten. Politikerne opgiver egen kultur for at profilere sig som frisindede. Uden at tænke over det, opnår de det modsatte af, hvad de foregiver, når de åbner sluserne for det islamske system, som ikke må anfægtes eller kritiseres. Men som heller ikke kan moderniseres.

Taget over en bank vil danske autoriserede islamkyndige ikke gå glip af nogen chance for at minde os om, hvor syndige vi er. Og hvor berigende og udfordrende islam er. Mange frelste sjæle på venstrefløjen har ledt efter en eller anden "undertrykt", hvis forsvar de kan øse deres krop og sjæl til. I en blanding af flagellantisme, virkelighedsflugt og selvhad vil de med næb og klør beskytte de undertrykte muhamedanere mod de onde kræfter i vort samfund. Vi må ikke bedømme muhamedansk adfærd ud fra vore egne reaktionære kulturværdier som social lighed, politisk frihed og tolerance. Fornægterne heraf er de samme, der nu længe har arbejdet for at nedbryde vor kulturarv: Kunstnerisk, arkitektonisk, nationalt, politisk og religiøst. Kritisk og bedreviddende beskylder de den danske befolkning for at være racistisk, når den vil værne om sine værdier og traditioner. Det er dem, som udrydder historieundervisning og højskolesangbog. Magteliten fra 1968 sidder nu ved tøjlerne og dirigerer, hvilke meninger der er korrekte.

Det baseres på luftige betragtninger over kulturelle, geografiske eller historiske forhold. Tilsat lignende Keiserens Ny Klæder-gas og varm luft som menneskerettigheder og demokrati. Endvidere postulerer om humanisme, tolerance, anstændighed, menneskelig værdighed,

næstekærlighed og en masse andre primitive tomord. Af samme ukvalitet er negative betegnelser på modstanderne (racister, svinehunde osv.). Islamlobbyen har aldrig fattet advarslen: "Hvi ser du skærven i din broders øjne, men ikke bjælken i dit eget?"

Hvem kan i Europa tillade sig at kaste vrag på egen kultur? Den har jo nået mere end nogen anden til dato?

En typisk "elite"person

En slem men også typisk repræsentant for den danske elite er Århus-biskoppen Kjeld Holm. Hans magtplatform er formandskabet i Nævnet for Etnisk Ligestilling.

Uforskammet drives dette Nævn for kaskader af skatteydermidler. Derfor kan man tiltrække mange til flotte arrangementer. Typisk er fx formand Holms indbydelse til en såkaldt Konference 26. marts 2001: Emnet er "Hvordan kan så mange som muligt med etnisk minoritetsbaggrund blive repræsenteret på flest mulige områder og derved opnå indflydelse i dansk samfundsliv?" Frækt lanceres denne underkastelse under Danmarks fjender med, at et demokratisk samfund legitimerer sin eksistens ved sin evne til også at sikre minoritetens og svage gruppers rettigheder til indflydelse. Hvordan er det fat med denne reelle ligestilling for os paragraf 266b-forfulgte Danmarksforsvarere? Hvorfor skal de fremmede invasionister ikke skæres ned til samme nulstatus i offentlige tilskud som os. Hvornår får Den Danske Forening samme adgang til den statslige Danmarks Radio som forløbne somaliere? Eller til medlemskab af Flygtningenævnet osv. osv. på lige fod med landsforræderforetagender som fx Dansk Flygtningehjælp?

For skatteydermidler udgiver det etniske Ligestillingsnævn stakkevis af argumentationsarsenaler for etnisk ligestilling. Mens vi, der skriver sandheden (altså et argumentationsarsenal for Muhamedanerfrit Danmark), bestandigt får lagt sten i vor vej af Slotsholmens såkaldte ytringsfrihedsdyrkende demokrati.

Til Kjeld Holms afskyeligheder hører i Danmark at lancere den idé at sende formaningsbreve til folketingskandidaterne om at føre høvisk tale om udlændingespørgsmål. Klart underforstået at det er uhøvisk, hvad dansksindede fremfører. Biskoppens inspiration var sandsynligvis et engelsk forlæg (jf. herom Danskeren 2001 nr. 4 s. 24). At Kjeld Holm påny var ude på at underminere ytringsfriheden, påvist den 3. juni 2001 af Berlingske. Men den pågældende lille leder blev på samme avisside ledsaget af en stor kronik fra Dokumentations- og Rådgivningscen-

teret, der besnakkede bladets læsere til at blive Kjeld Holmske i deres hoveder.

Naser Khader bedømmer i sin seneste bog Nævnet for Etnisk Ligestilling:

"Der har man samlet mange fra den progressive storfamilie. Den er ikke spor interesseret i at blive modsagt. Fx udgav Nævnet 1998 bogen 'Visioner for religionsfrihed, demokrati og etnisk ligestilling'. Listen over bidragyderne ligner en invitationsseddel til et af dens vennemøder. Ingen anderledes tænkende var budt med i det fine selskab."

Med et af de mange eksempler på hans forfængelighed bebrejder han herefter Nævnet, at det efter at have indbudt ham som foredragsholder kaldte invitationen tilbage: "En sådan løbsagtighed kunne ikke godtages, som at give ordet til een, der ikke på forhånd havde erklæret sig villig til at råbe halleluja."

En anden fra "eliten"

Endnu en typisk repræsentant for vor elite er Politikens chefredaktør Tøger Seidenfaden. Han portrætteredes i BT 20. april 2001. Af Bodil Moes: "Han foragter Danmark. Fordi det aldrig er blevet rigtigt moderne. Falden på maven for alt internationalt er imidlertid en farlig syge, som har angrebet akademikerne blandt magthaverne i en sådan grad, at danskhed er ved at blive et fyord." Regnar L. Christoffersen supplerede i Berlingske: "Professionelle korrekthedsformidlers danske førstemand er Tøger Seidenfaden. Med sine svulstige, fordømmende meninger afstikker han om snart sagt hvadsomhelst tonen til P1, Information m.v."

I Berlingske 28. februar 2001 omdøbte Carsten Grodin med præcis realitetssans Politiken til "Organet for den højeste mørklægning". Muhamedanerne finder man undskyldninger for. Går det den anden vej, soler elitens kändiser sig i TV kameraernes lys. Et massivt propagandalyveri brød således ud fra Tøger Seidenfaden og hans kolleger, da en 15-årig ghaneser blev myrdet i Norge 26. januar 2001. Protestdemonstrationsfakkeltog arrangeredes under stor publicity. I Oslo som i København. Ud over at kildre de prominente forfængelighedstørstende medieli-derlighed, gav det offentligheden helt forkerte forestillinger om såvel størrelse som reel baggrund for forbrydelserne fra de to sider.

I den foreliggende hetz, som i dagevis var danske mediers tophistorie, var der således næppe andre end Jyllands-Posten 4. februar, som videregav noget om de sigtedes situation. Fx ved at gengive Verdens Gangs oplysninger om, at den hovedsigtedes moder til bladet havde oplyst:

"I januar 1996, som 14-årig, blev han gennemtævet i en togvogn af en bande teenagere af afrikansk oprindelse. Han ville ikke give dem en cigaret og blev derfor slået og sparket flere gange i ansigtet og overkroppen. Skaderne på hovedet var slemme, og flere tænder blev slået løse.

Gerningsmændene blev alene straffet med et tilsyn fra børneværnet."

I den krigstilstand, der trækker op mellem danskere og muhamedanere, sker der beklageligvis vold og hærværk fra begge sider. At overgrebene er flest og værst fra invasionisternes side er aldeles utvivlsomt. Men læser man kun Politiken, får man rigtignok den modsatte opfattelse.

Et typisk eksempel er, da en 19-årig den 8. juli 2001 blev voldtaget i Hvidovre. Dagen efter var en Ritzau-meddelelse herom eneste kilde til såvel Politikens som BT's referat. Eneste forskel var, at Politiken udelod pigens signalement af ham. Formentlig fordi det oplyste, at han havde "sort krøllet hår og var udlænding, der talte gebrokkent dansk". Sådan gjorde pressen også, da tyskerne var besættelsesmagten, der stod i Danmark. Såvel for offentligheden i almindelighed, som for politiets mulighed for at pågribe gerningsmanden, er det tragisk, at mange medier nu er lige så fidele og løgnagtige for at tækkes Danmarks fjende, som de var dengang i 1940'erne.

Bedre blev det ikke af, at en 21-årig kvinde blev forsøgt voldtaget i samme område den 10. juli 2001. "Politiet havde mistanke om, at gerningsmanden er den samme person" (Berlingske 12. s.m.). Lykkeligvis fandt politiet 11. juli frem til den pågældende. Det var en jordaner. Han blev varetægtsfængslet 4 uger som gerningsmand, men retten beskyttede ham ved at udstede navneforbud.

Danske ressourcer til antidanske eliteprojekter

Helt på linie med den øvrige Islamlobbyelite er professor Anna Holmen fra Dansk Pædagogisk Universitet. I P1 2. april udviklede hun, at de danske skatteydere i egen interesse bør betale meget mere til højt kvalificeret undervisning på alle niveauer i det danske skolesystem – altså arabisk og tyrkisk. Derved kunne Fremtidens Danmark få endnu snævrere bånd til Muhamedanien. Som om der ikke er nyttigere fag – også sproglige – hvortil de danske skoler langt bedre bruger deres ressourcer i form af undervisningstid og pengemidler.

Københavns Radio fortalte 1. maj 2001 om yderligere et eliteprojekt til Danmarks ulempe: Kvindeligt Arbejderforbund i Hovedstaden har 65% muhamedanere i

medlemskredsen. Men kun 1% har faglige poster. Det gør man meget for at forøge gennem projektet Color-Net.

Hvilken pestilens vort samfund udsættes for ved at indvæve muhamedanerne i vore strukturer, antydes af et referat, som Radio Holger 24. februar 2001 gav af en flygtningekoordinator i Nordjylland. Denne havde givet besked om, at daginstitutioner ikke må opvaske muslimske og vantro tallerkener og spisegrej i samme opvaskevand. Det vil nemlig stride mod Allahs forskrifter om renlighedsbeskyttelse.

Misbehandling af forstødte muhamedanerhustruer er endnu en kilde til dansk ulempe: Danmark har p.t. 33 krisecentre for voldsramte kvinder. Berlingske ajourførte om fremmedbelastningen 30. april 2001: For landet som helhed drejer det sig om 34% muhamedanerhustruer. Op mod halvdelen går forgæves derhen, fordi alle pladser er optaget. I københavnsområdet er det helt rablende vanvittigt: Dannerhuset ligger på 48%. For alle hovedstadens centre er tallet i visse perioder endda oppe på 80%. Tyrkiet, Pakistan og Bosnien er hovedleverandører.

Et mægtigt ressourcspild formøbles også på den såkaldte ulandshjælp. Denne inhumanitet har allerede gravet så meget i ulandens eksistensmuligheder, at mange af dem først på ganske langt sigt har større muligheder. Jo mindre ødelæggelse fra DANIDA og søsterorganisationer, der har svækket et uland, des bedre kan det klare sig ved egen hjælp under international frihandel, og så kan det smitte af på dem, der er lidt fattigere og så fremdeles.

Og jo mere vi indvæver os med Ulændingene, des flere problemer vil de påføre os. Det gælder i ekstrem grad, hvis vi fortsætter med at give dem ulandshjælp. Såsnart der kommer penge, øges deres mulighed nemlig for at flytte til Vesteuropa, som er det de i deres ulykkelige situation sætter over alt andet.

Fremskridtsløsningen er derfor, at dansk offentlig sektor skal afbryde så at sige al forbindelse med ulandene.

Nye elitære antiracismeprojekter

Den såkaldte "strammer" Karen Jespersen, hvis bestræbelser udelukkende retter sig mod at kapre flest vælgere til Socialdemokratiet, har følgagtigt holdt tale i anledning af Anti-Racismeåret 2001.

Om dette år indeholdt Politiken 31. december 2000 fyldige oplysninger:

Blandt andet nævntes, at den danske dels anfører er FN Forbundets danske afdeling og Det Danske Menneskerettighedscenter. Deres "Kampagnekoordinator" hedder Lave K. Broch.

Indenrigsministeriets Nyhedsbrev om Danmarks Udlændinge fremkom i marts 2001 med 2½ siders udgydelser. Her suppleres med, at også Nævnet for Etnisk Ligestilling skal være med i den danske topstyring.

Som sædvanligt drives den slags utøj af parasitkrede, der trækker på skatteydermidler. Indenrigsministeriet har således afsat 4½ millioner kroner til folkelige arrangementer tilrettelagt af menigmand for menigmænd. Man var bange for, at ellers blev det kun de intellektuelle, der ville være med i sådan noget. Derudover skal 6 millioner skattekrone gå til NGO-aktiviteter.

Tidligere FN-antiracismekonferencer fandt sted i Genève i 1978 og 1983. Dette er altså nummer tre. Den foregik i Durban, Sydafrika 31. august-7. september 2001 sammen med et globalt NGO-forum. Højkommissæren Mary Robinson planlægger, at det skal være fremadrettet og handlingsorienteret for effektivt at udrydde racismen over hele kloden under slagordene: "Equality, Justice, Dignity" – tre diffuse plusord for de politisk korrekte. Alle former for racistiske ytringer skal bekæmpes. Herved påstår Robinson at fremme tolerance og respekt for menneskerettigheder.

Relevant i denne sammenhæng skrev tidligere CD-minister, den danske TV-helt fra Golfkrigen Svend Bergstein i Berlingske den 24. april 2001 bl.a.:

"Hvorfor er det ikke på den internationale politiske dagsorden at holde øje med de etniske mindretals racisme? Vi skal tilsyneladende tvinges til at leve med, at bestemte etniske grupper af socialt svage nydanskere mener, at de fleste danskere er narkomaner, og at uledsagede piger og kvinder er ludere. Det er også ret rystende at høre selv højtuddannede nydanskere udtale, at det er utænkeligt, at deres børn skulle kunne gifte sig med én uden for den etniske gruppe.

Det er på denne baggrund umådelig dumt, når De Korrekte Meningers Danmark uddeler verbaltæv til almindenskerne, blot fordi det er bestemte etniske grupper, deres bekymringer især retter sig mod. Tryk avler som bekendt modtryk.

Er man racist, hvis man mener, at mennesker fra nomadekulturer, hvor konstant og koncentreret arbejde er lidet skattet, er temmelig uegnede til en tilværelse i Danmark?

Er man racist, hvis man mener, at ære og skyld er komplementære begreber? Forstået således, at jo mere man lægger vægt på ære, des mindre kan man føle skyld – og omvendt. Er det racistisk at påpege, at en manglende evne til at føle skyld her i

landet kategoriseres som en karakterbrist?

Er man racist, hvis man forventer, at mennesker, der søger ophold her i landet, på et eller andet tidspunkt stiller sig selv spørgsmålet: Hvordan kan det være, at Danmark er et velfungerende og trygt velfærdssamfund og derefter selv søger at finde svaret?"

Synspunktet er også udtrykt af Aase Gleerup. Det var i Jyllands-Posten 7. maj 2000:

"Inden en muslim affyrer den næste byge af beskyldninger mod danskerne, burde vedkommende måske spørge sig selv, hvordan det kan være, at vi intolerante, diskriminerende, racistiske danskere aldrig har haft nævneværdige problemer med at integrere f.eks. jøder, katolikker, vietnamesere og kinesere i det danske samfund".

Bergstein/Gleerup standpunktet er jo identisk med det, som de antinationale omtaler som "folks følelser og fordomme". Og "det kan man ikke lovgive om", skrev marokkaneren Hamid El Mousti i Politiken 11. juni 2001. Det er imidlertid præcist det, man har gjort med straffelovens paragraf 266b, som den er blevet omfortolket fra november 1997 af anklagemyndighed og domstole. Konsekvensen af Moustis udtalelse må derfor være, at han er enig med os danskernationale i at paragraffen bør ophæves.

Men rent bortset herfra dækkes mine udtalelser om muhamedanismen ikke af een, men af to af de fastslåede undtagelser fra paragraf 266b: Det er politiske udtalelser. Med fundament i mine dokumenterede forskningsresultater vedrørende muhamedanismens indhold anno 2001 ligesåvel som anno 624 og tiden derimellem (måske bortset fra 1830-1950). Og som professor Bent Jensen skrev i Jyllands-Posten 7. december 2000: "En fremstilling bliver ikke mindre videnskabelig af, at en spade bliver kaldt en spade – tværtimod."

I tråd hermed konstaterede Helle-Marie Kroman i sit indlæg i Jyllands-Posten 24. juni 2001, at "i udlændingebatten bliver noget skingert, hvis det fremføres råt for usødet, og man vel at mærke ikke er enig." At opsøge et andet toneleje i om-talen af et så stort spørgsmål gør det ikke mindre ved at kræve en ændring i retorik-formen: "Grundlæggende problemer kan nemlig ikke løses ved sprogligt manipulerende kunstgreb. Påbyder man danske at kalde en spade for et jordgravningsredskab, vil vort folkedyb ligesom under krigen spille på underforståetheder, som alle forstår, men som ingen formelt kan rette indsigelser imod".

Fremtidsmålet

Ud fra streng sproglig læsning var det naturligtvis uangribeligt, når Bendt Hansen i Jyllands-Posten 25. april 2001 skrev: "Man kan godt fremme Danmarks interesser, selv om man er muslim."

Det er blot så tindrende ligegyldigt ved drøftelsen af det påtrængende problem: At gøre Danmark muhamedanerfrit. Her er det afgørende, at man ikke med nogen som helst muslim kan være sikker på, at han den dag, djihadhornet trutter, vil stå på Danmarks side. Vi kan i så henseende ikke udskille een eneste med hjemland i Muhamedanien. Og Danmark er i forvejen så overbefolket, at vi hellere må skaffe os af med 200.000 for mange som mistænkte for at høre til under islam end give opholdsadgang i vort land til 1000, som man måtte finde uskyldshvide til at fremme danske interesser. Såfremt man – hvad ingen person har – skulle have synske evner til at granske et andet menneskes hjerte og sjæl.

Danmark råder immervæk kun over ca. 0,32 promille af jordklodens beboelige areal. Endda med forhold, der er dårlige for muhamedanerne: Ikke blot klima. Men også kultur, der ligger islam så fjern som tænkeligt. Og tilmed et sprog, der ikke er nemt at tilegne sig for muhameda-

nere og under alle omstændigheder kan være en hæmsko for dem, der ved nu at forlade Danmark kan lære et for familien mere brugeligt sprog (som fx engelsk). Der vil derfor ikke objektivt set være noget særligt forspildt for de måske 200.000 i marginalgruppen, at de skal ud af Dan-

mark. De kan jo begynde at forberede sig nu. Derefter har de forsinkede hele perioden til 3 måneder efter bekendtgørelsen i Lovtidende, før sidste frist udløber. Der er ingen rimelighed i, at de trods dette klyn-ger sig til at være i netop vort land.

Mogens Glistrup

Kun de dumme kan ikke se...

Tusindvis af mennesker er blevet myrdet i USA i den krig mod den vestlige verden, som er foregået i nogle år ubemærket af de fleste herhjemme.

Denne krigs midler, nemlig demografisk aggression, petrodollarfinansieret markedsføring og individuel terror, har længe været alternativet til den gammel-dags form for krig, som foregik langs de finerede fronter med tanks og maskingeværer. Den traditionelle krig er jo nemlig umulig i et angreb på nationer, der kan forsvare sig med atomvåben.

Konfrontationen står mellem os og Islam, som i kraft af et eksplosivt børnefødselstal prøver at vinde nye territorier, om muligt hele verden. Hørte vi ikke just for nylig fra det islamiske stormøde i København, at dette var det retfærdige endemål?

Det er vel ikke ganske sikkert, hvem der står bag udåden i New York. Men hvor ellers findes den fanatisme, som skaffer sine udøvere i Himlen, når de slår både sig selv og uskyldige kvinder og børn ihjel i den højere sags tjeneste? Hvor jubledes der i gaderne i anledning af det skete?

Ingen i Mellemøsten vil ganske vist påtage sig skylden. Det forstår man udmærket. Men hvor prædiker de lærde, at det er en dyd at bedrage os vantro?

Begivenhederne i New York er ikke overraskende. Det eneste overraskende er, at de er kommet så tidligt. Man kunne have troet, at gerningsmændene havde ventet længere med et attentat i denne størrelsesorden, så at de vestlige statsledere ville falde i en endnu fastere søvn, og vi ville have været et endnu blødere mål.

Det er i denne situation patetisk at høre Nyrup Rasmussen fortælle, at alt vil blive gjort. Hvad har manden hidtil gjort – bortset fra at neddrole både det civile og det militære beredskab? Hvordan stiller det sig hos os?

Det stiller sig således, at Nyrup og hans vidsynede kolleger i deres selvskabte osteklokke har gjort det til en dyd massivt at lukke den totalitære religion og de grupper ind i landet, der er ved at udvikle sig til en pest for alle andre folkeslag på jorden. Hvor mange allerede villige selvmordsbombemænd findes der mon iblandt "nydanskerne", og hvor mange yderligere af slagsen vil der hen ad vejen

vokse op i det "multietniske" miljø, som søges trukket ned over hovedet på os?

Det, der i denne situation er brug for, er ikke højstemt retorik og forsikringer, hvis konkrete indhold fortoner sig i den blå luft. Der er brug for kold analyse og målrettet handling.

Analysen tilsiger, at vi står over for en fjende, som vil have "Lebensraum" hos os til sine svulmende folkemasser, som ønsker at bestemme over os, og som opererer ud fra en ideologi forklædt som religion, der ikke sætter nogen grænser for, hvad dens udøvere har lov til for at komme os til livs. Det kunne dårligt være værre.

Det er simpel logik, at vi IKKE har plads til sligt på dansk grund. Når sådanne miljøer alligevel begynder at etablere sig her, er der derfor kun ét relevant svar, nemlig: UD!

Der er sikkert massevis af udmærkede enkeltpersoner blandt de tilvandrede gæster. Men det er fuldstændig uforsvarligt at lade alle mulige potentielle ulykkesmagere slå sig ned her, og det kan nu engang ikke være vore efterkommeres risiko, at summen af tilvandrede enkeltpersoner er umulig at leve med.

Hvis man vil være i Danmark, må man dele vore grundopfattelser - basta. Ellers må man søge et sted hen, hvor man passer bedre ind i billedet.

“Det kan ikke lade sig gøre”, vil svaret være fra de politikere i osteklokken, der i deres indbildte vidsyn har skaffet os problemet på halsen.

Hvorfor kan det ikke det? Havde f.eks. spanierne ikke i sin tid drevet ukrudtet ud,

ville der i dag se ud i Spanien ligesom på Balkan. Er det det, vi vil have?

Valget er simpelt. Vi har nemlig ikke noget valg. Hvis vi ikke tager os sammen nu, skaber vi et Helvede på jorden for de kommende slægter.

Kun de dumme, de mest uansvarlige og dem, der er mest uvillige til at tænke tingene igennem, kan ikke se.

OH Muhamedanere jubler over terroren mod USA

Danmark set fra luften

For nylig tog jeg min første flyvektion i en af de fine små, snart 50 år gamle ”Chipmunk”-træningsmaskiner, som har været anvendt af Forsvaret. Det var en solskins-sommerdag med vid udsigt over det grønne danske land – helt fra Roskilde Fjord til Øresund havde man udsigt; det hele ser så fredeligt ud fra 400 meters højde! Da jeg sammen med min instruktør fløj over Københavns sydlige forstæder, vidste vi imidlertid, at démede huserer volden; en stadig lavintensitets-konflikt med etniske frontlinier som fik os til at ønske, at det bare var en ond drøm. Min instruktør begyndte gennem motorlarmerne at filosofere i min hovedtelefon:

Burde det at styre Danmark ikke mindst rangere på linie med det at styre et fly? Piloter gennemgår en uddannelse med strenge krav, de skal være opmærksomme over for de mindste detaljer, stadig udvise ”rettidig omhu” – det betyder simpelthen forskellen mellem succes og fiasko. De kan ikke tillade sig at negligere virkeligheden et øjeblik. Både teknikken og omverdenen sætter meget konkrete

betingelser og grænser, som det ville være fatalt at se stort på. Er det ikke også reelt sådan for landets eksistens? Her kommer politikere imidlertid uhjælpeligt til kort. De kan tillade sig den ene brøler efter den anden – stadigt fravær fra Folketinget (Danmarks cockpit, hvor de endog har taget fejl af de 2 knapper, der er at vælge imellem!), ligegyldighed over for sagsforhold, manglende sætten sig ind i tingene, negligering af selv de mest basale eksistensvilkår og en tiltagende tilsvining af folket som dække over deres egen uduelighed og manglende moralske lovhjem-

mel til at importere sinker, analfabeter og kriminelle. Og det får ingen som helst konsekvenser for dem! Men konsekvenserne for landet og folket bliver naturligvis før eller siden lige så skæbnsvangre som for en pilot, der udviser en lignende sjusketthed. Forskellen er bare, at en pilot med en sådan adfærd ikke ville være pilot ret længe – en politiker kan derimod genvælges gang på gang trods idelige ”katastrofe-landinger” og det, der er værre.

Instruktøren holdt en eftertænksom pause. Vi havde netop passeret Arken – det herostratisk berømte museum for moderne

grænser. Jeg kunne jo kun give ham ret – det meste moderne kunst er en bevidst hån mod de klassiske vestlige skønhedsideal og normer og for så vidt kunstens parallel til den selvhadende politiske stræben efter et ”farverigt fællesskab”.

Flyet fortsatte ud over Køge Bugt, hvor vi apropos kom til at tale om de stadig flere muhamedaner-overfald på solbadende danskere. Som sjakaler tager de de sidste, når solen er ved at gå ned. Men Instruktøren vendte snart tilbage til sin tidligere tanketråd:

Tænk hvis man satte Svend Auken,

Poul Nyrup eller Elisabeth Arnold bag styrepinden her: Pludselig ville det ikke være nok at have ”ideal” og ”visioner”; der var virkelig ganske bestemte krav, som skulle opfyldes. Højest sandsynligt ville de nævnte politikere i løbet af få sekunder smadre mod jorden. Det er lige så let at styre et sådant fly som at cykle, men selv det mest simple fatter de øjensynligt ikke. Se nu fx, at ingen af dem forstår, hvordan næsten halvdelen af vore såkaldte flygtninge tager på ferie i det land, de er

”flygtet” fra! Næsten ingen af vore politikere har omverdensforståelse nok til at få et privatflyver-certifikat. For tiden flyver de med fartøjet ”Danmark” uden brændstof, dvs. finansiering, med alt for mange (blinde) passagerer i et globalt politisk stormvejr, og alligevel tvinger de maskinen ”opad” for fuld kraft – mod ”idealet” om det multietniske samfund. Opførte de sig på samme måde i en ”Chipmunk” ville de splitte den ad, propellen ville snurre alene ned i Køge Bugt, og besætningen ville snart være i en om muligt værre tilstand end danske konfirmander efter konfronta-

Flyveinstruktøren i sin Chipmunk

kunst. Han kunne ikke dy sig for at kommentere: Er det ikke endnu et herligt eksempel, der sættes i relief af en pilots ansvarsfulde og meget præcise pligter? Utallige depraverede tåber får milliontilskud fra staten til udenfor enhver målestok, alene ud fra deres egen syge fantasi, at producere såkaldte kunstværker, hvis manglende disciplin i udførelsen – bortset fra kunstnerens egen ”lyst” og ”fantasi” – kun alt for tydeligt afspejler det stigende forfald i et samfund uden specifikke krav og ydre

tion med en muhamedaner-bande. Danmark har grænser for sin ydeevne akkurat som et fly, men politikerne tillader sig igen og igen at se stort på det.

Efter en tur ud over Øresund krydsede vi ind over Nordsjælland, hvor vi passerede Sandholm-lejren – en kræftsvulst i det smukke landskab, som ellers kun er formet for og af danske med kærlighed for efterslægten gennem tusinder af år. Vi drejede syd på igen og cirklede over Roskilde-festivalen, som netop var ved at ende. De sanitære forhold i dette uhumske symbol på den ”globale landsby” kan sanses i 1 kms højde. Efter instruktørens rammende mening et ”taberkonvent” par excellence, udtryk for samme opløsning som den moderne kunst i Arken. Og netop disse to skulle være symboler på Danmark som ”kulturcentrum”. Ganske sigende for et land, hvor man uden at høre latterkramper horisonten rundt kan kalde Klaus Rifbjerg for en ”kulturgigant”... (Og hvor man glemmer den rigtige: Leif Panduro).

Vi cirklede lidt rundt for at se efter mindstenen over de 11 frihedskæmpere, som tyskerne skød ved Roskilde Landevej, men den var ude af syne – ligesom den åndeligt altid vil være det for de unge hjernevaskede festivalturister, hvis horisont er underholdningssamfundet og hele kloden som legeplads. Hvor vil det være sundt for dem, når virkeligheden en dag med Kaj Munks ord ”sparker de søjler af nonsens omkuld i krigens blod og brand”. Min instruktør er nærmest ekspert i Besættelsestiden, hans holdepunkt er Major Anders Lassen (1920-45), hvilket han ikke kunne lade være med at komme ind på her: ”Hvad vi har brug for i dag, er lignende danskere, der iskoldt og fuldstændig ligeglad med omgivelsernes indvendinger gør det nødvendige mod fjenden. Lassen var som du véd den eneste udlænding i engelsk tjeneste der under Anden Verdenskrig fik Victoriakorset. Det han og hans lige kæmpede for bliver nu tabt på gulvet af politikere, der ligger lysår under Lassens kvaliteter – det er blasfemi at sammenligne dem. Et individ som Anita Bay Bundegaard, der teknisk set burde høre til i de ikke-fødedygtige kvinders rækker, sælger i stor stil ud af alt det, som tusinder af gode danske mænd er døde for at forsvare – og flere vil i fremtiden gå til Ryes Brigade”.

Til slut gik turen hen over forsøgscenertret i Lejre, hvor formidling af tusind års Danmarkshistorie – dokumentation for vor odelsret her – typisk kun tildeles en brøkdel af de midler, de ”berigende” kunstnere og muhamedanere forgyldes med i dag. Det var jo til Lejre og ikke til

Roskilde, at alle de unge burde valfarte. Fra det forreste sæde kunne jeg høre instruktøren gennemgå alle de andre gode nationale formål, som trænges penge, og stille dem op imod det, som politikerne i stedet tillader sig at bevilge dem til. Ikke mindst hundreder af millioner kroner til Mellemøsten, hvor endda Danmarks uværdige søn Jørgen Bæk Simonsen nu har fået penge til sit eget center i Damaskus, hvor han skal være chef. Er det mon vores gengældelse mod syrerne for, at de har sendt os Naser Khader?...

Da vi var kommet *back to base* og havde håndteret flyet ind i dets hangar, gennegik vi maskinen og rengjorde flyet for smuds under turen. Pilotens opgave er altid at tilse, at flyet er i operativ stand – samme etos burde gælde for politikerens forhold til landet. Det er nyligt beskrevet i mediernes, hvordan SAS adskillige gange har måttet returnere fly til afgangshavnen pga. småproblemer. Samme forsigtighedsregel burde iagttages af en regering: Den nuværende fremmedkurs svarer til, at der opstår røg i kabinen, en motor sætter ud, skroget slår revner, styregrejet lyster ikke – og piloten fortsætter bare blindt mod ”målet” i stedet for at vende tilbage til sit udgangspunkt og reparere skaderne (= udvise muhamedanerne).

Efter endelig at have låst hangaren stod instruktøren en tid udenfor og stirrede tavst mod den blå himmel, inden han med fast stemme ligesom formulerede konklusionen på sine overvejelser under turen: ”Jeg kan ikke se, hvorfor jeg skal arbejde hårdt og betale alt det, jeg gør i skat, uden at det kommer mine dårligt stillede landsmænd til gode, bare for at lide den tort at se Danmark blive ødelagt... Der er kun håbløse udsigter for danskere som mig, der ikke vil se på muhamedanere, ikke høre på muhamedanere og ikke vil betale til muhamedanere.”

Efter at have siddet med rorpinden i hånden i et lille fly, der krænger ved den mindste bevægelse, pludselig farer op eller ned – da tvivler man med min instruktør ikke om, at blev der også i visse andre sektorer i samfundet stillet ”pilotkrav” i stedet for skvaddehoved-standarder – hvis der kort sagt blev set mere på virkeligheden end på ”gode hensigter” og lignende tom snak, der skjuler inkompetencen – så ville alle danske kunne flyve på 1. klasse. Og med mere værdige personer i cockpittet. For tiden er vi i vor ramponerede jumbojet på vej hen over vort Lockerbie, med muhamedanerbombe i la- sten – og Nyrup ved roret...

P.N.B.

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Muhamedanske mordbrændere

Natten til Kristi Himmelfartsdag 24. maj 2001 festede ca. 300 danske efter sidste skoledag. De propfyldte Diskotek Britannia i en gammel ejendom i det indre København. Seks muhamedanere ville blande sig i det, men blev afvist. Snart vendte de tilbage med hjemmelavede benzinbomber (molotovcocktails). Vidner tilkaldte politiet, som anholdt dem. De sigtes nu for at ville indebrænde de 300. Politiet paralleliserer med de 63, som omkom i Göteborg 30. oktober 1998.

Libanon på Bispebjerg Hospital

Den 26. august blev skadestuen på Bispebjerg Hospital omdannet til en blodig slagmark pga. et opgør mellem to stridende palæstinensiske grupper. Efter et

større slagsmål med køller og knive i Mjølnerparken lå en enkelt muhamedaner tilbage på gaden, da politiet ankom, stukket i hovedet med en skruetrækker. Mens han lå på operationsbordet på Bispebjerg, ankom endnu en såret fra slagsmålet sammen med sine kammerater. Da han fik øje på den først indbragte gennem en dør, trak han straks en kniv og gik til angreb – stak kniven i siden på manden, mens han lå på operationsbordet, omgivet af læge og sygeplejersker. Trods stikket sprang ”offeret” op af sengen, greb en pulverslukker og slog modstanderen i ansigtet, så han fik et stort hul i hovedet. Derpå rasede kampen mellem de to grupper ned ad hospitalsgangen. Blodet sprøjtede både fra sårene og fra den pose med plasma, som den først indbragte muhamedaner slæbte efter sig på et stativ. De andre patienter var naturligvis chokerede og måtte alle flyttes til andre københavnske hospitaler.

Men danske politikere vil selvfølgelig stadig give ”samme tilbud til alle” i sund-

hedssektoren, og afviser med forargelse Dansk Folkepartis forslag om at lade muhamedanere betale selv, hvis de vil belaste vort system...

(Kilde: Ekstra Bladet 27/8 01).

Fyn

Vellykket demonstration i Odense 18. august.

Trods chikane fra "antiracister" (voldtægtstilhængere) gennemførte "No-Kay" sin protest mod islamisk kvindesyn.

Sønderjylland

Langt færre pågribes ved grænsen

"Dansk politi vil fuldt ud være i stand til at løse de nye opgaver", erklærede vor statsminister, da vor grænse blev fjernet 25. marts pga. Schengen-samarbejdet. I stedet er antallet af fangne illegale flygtninge og menneskesmuglere styrtdykket. Fortsætter tendensen, vil antallet af pågrebne falde med godt 600 på et år. Presset mod grænsen er det samme som før, men den er sværere at kontrollere via baglandspatroljer end på selve grænsen. Alligevel har politiet ikke planer om øget indsats mod indstrømningen.

(Kilde: B.T. 7/8 01).

Østjylland

Terror mod plejehjem

Plejehjemmet i Øster Tørslev er så uheldigt, at det verdenskærlige Dansk Røde Kors har placeret et Flygtningecenter tæt på. Resultatet er en serie af indbrud på plejehjemmet, som derfor som det første i Danmark har måttet hyre et privat vagtværn til at patruljere i nattetimerne. En 93-årig beboer fortæller, at han sover med et haveredskab (kultivator) ved siden af sig, så han har noget at forsvare sig med, hvis en kulturberøver skulle bryde ind hos ham. På Røde Kors Centret er man gået så langt med sanktioner, at man "har bedt sine beboere" om at undgå at færdes på plejehjemmet...

(Kilde: B.T. 4/7 01).

Fremmedterror på sportspladsen

DR-tv fortalte 31. maj 2001 kl. 19,06-19,11, at 150 fodboldspillere (tre ud af fire) i Århus ikke tør dømme i kampe, hvori indvandrerhold deltager.

En tilsvarende frygt for vold fra muhamedanske fodboldspillere findes også i Sønderjylland.

Over det hele

Truende fundamentalisme

Den 24. juni 2001 citeredes i Politiken den tyrkiske journalist Unsal Turan, som har boet i Danmark i 26 år, for sine advarsler mod den voksende islamiske fundamentalisme i Danmark: Han peger på, at der findes 9-10 forskellige organisationer i landet, aktive, velorganiserede og økonomisk funderede. Bevægelserne har et samarbejde indbyrdes: "Når jeg er med til nogle af disse foreningers møder, kan der være op til 2.000 mennesker. Danskerne er slet ikke klar over, hvilken fare de udgør for samfundet".

Mere politiberigelse

I Indenrigsministeriets Nyhedsbrev marts 2001 er topskribenten rigspolitichef Torsten Hesselbjerg. Hans eneste ærinde er at satse store ressourcer på at få fat i endnu flere med anden etnisk baggrund end dansk til at være danske politifolk. På mange måder en parallel til indsatsen i vor militære top til at forkæle Schalburgkorpset under 1940'ernes besættelse af vort land.

Rigspolitichefen oplyser, at i det hold, som begyndte på Politiskolen den 1. december 2000, var der "godt 10" af de fremmede blandt i alt 208 betjentelever.

Dagligdag under Besættelsen

Nydansk voldtægt eksploderet i år

13-årig voldtægt af nydanskere - familien tvunget på flugt

Odense: For to måneder siden blev en bare 13-årig pige groft seksuelt misbrugt af flere indvandrerunge efter hinanden. I dag er hun og hendes familie drevet fra byen efter telefontrusler for at trække voldtægtsanklagene tilbage. Kriminalkommissær Poul

Nielsen, Odense, udtaler, at man flere gange har oplevet, at der er kommet trusler mod vidner i de sager, man har haft med kriminelle nydanskere. (BT 120601).

37-årig nydanskere dømt for voldtægt mod 20-årig

Holbæk: Den dømte, Kemal Yurttas, be- dyrede sin uskyld og ankede dommen til Landsretten.

En veninde gik på gerningsdagen ud for at lede efter den 20-årige i Blindestræde, hvor hun kom løbende dybt ulykkelig og med håret løst. Tyrken havde voldtægt hende. (Holbæk Amts Venstreblad (HAV) 180101).

To nydanskere ville voldtage 38-årig

København: Københavnske politibetjente forhindrede en voldtægt af en 38-årig kvinde. Hun blev lokket ind i en bil, men da hun prøvede at flygte ud af bilen, hev en af gerningsmændene en kniv frem. En patrulje fik mistanke til bilen med en dansk kvinde og de udenlandsk udseende mænd. Bilen blev standset, og kvinden sprang ud i favnen på betjentene. (Ekstra Bladet (EB) 280501)

Nydansker utilfreds med afvisning

København: En 26 årig nydanskere fra Somalia var så utilfreds med, at han blev afvist, da han søndag morgen krævede samvær med en tilfældig kvinde foran Københavns Hovedbanegård, at han reagerede ved at slå og sparke løs på hende, inden han stak af. Han blev dog kort efter anholdt på Nørrebrogade. (Ritzau 080101).

14-årig bange for lussinger - voldtægt

Århus: To unge nydanskere blev dømt for voldtægt og sex-mishandling af den 14-årige danske pige. Hun havde længe holdt overgrebene hemmelige, fordi hun var bange for at få lussinger, hvis hun ikke efterkom nydanskernes krav. De havde be-gået overgreb mod flere andre mindreårige piger. (EB 310101).

12-årig voldtægt 100 gange!

København: En chokeret mor blev tvunget til at se på, mens hendes kæreste tvang hendes 12-årige datter ind i soveværelset og voldtog og sex-misbrugte den forsvars-løse pige - i fem timer i træk. Under et retsmøde kom det frem, at det var sket 100 gange tidligere. Kort før anholdelsen søgte han om dansk stats-borgerskab (B.T. 160101).

Voldtægt i buskads af nydanskere

Frederiksberg: En ukendt voldtægtsforbryder voldtog en 18 årig pige i Søndermarken på Frederiksberg. Mens pigen spadserede på Roskildevvej mærkede hun

pludseligt, at en person forfulgte hende i mørket. Hun blev overfaldet bagfra og trukket baglæns ind i nogle buske. Der gennemførte manden fuldbyrdet voldtægt mod pigen. Ifølge pigen var manden iraker eller iraner. (BT280501).

Pige tæt på massevoldtægt

Hundige: En 13-årig pige blev mandag aften overfaldet og forsøgt voldtægt af to unge mænd. Gerningsmændene, der var af anden etnisk herkomst end dansk, fik slået hende til et øde område ved Gersagerskolen. Her blev hun væltet om på jorden, slået med en knytnæve i ansigtet, hvorefter de to mænd trak hendes trøje og BH af. De forsøgte også at hive pigens bukser af, men opgav, da pigen sparkede fra sig og skreg voldsomt. Skrigene fik gerningsmændene til at flygte. Pigen blev behandlet på skadestuen og er meget chokeret. Hun kunne fortælle, at mændene talte et sprog, hun ikke forstod. (Jyllands-Posten (JP) 260401)

Nydansk voldtægtsforsøg på sti

Holbæk: En 23-årig kvinde om natten antastet af en yngre mand, der på Vandtårnsstien befølte hende og forsøgte at trække hende ind i et buskads. Hun fik slået sig fri. Manden beskrives som af sydlandsk oprindelse. (HAV 250501)

Voldtægtsmand nikkede skalle

Otterup: En 18-årig mand, som har været eftersøgt for voldtægt mod en 13-årig pige i Odense, blev anholdt i Otterup. I forbindelse med anholdelsen nikkede han en betjent en skalle. (Ritzau 140401).

Sex-offer død af AIDS

København: En 17-årig dreng blev smittet med AIDS, efter at en socialpædagog misbrugte ham. Nydanskeren fik seks års fængsel for sexmisbrug af ti drenge mellem 11 og 15 år.

Pige forsøgt voldtægt af nydanskere

Århus: Tre unge mænd i alderen 15 til 20 år forsøgte ved 4.40 tiden om morgenen at voldtage en 19-årig pige, der var på vej hjem fra bageren. Pigen kom gående i midtbyen, da hun blev antastet af mændene. Pigen råbte og skreg og skræmte derved de tre mænd væk. Ifølge pigen har de alle sort hår. (TextTV2 300601).

Voldtægt på en øde sti

Avedøre: En ung kvinde fra Hvidovre blev om natten voldtægt på en øde sti nær Avedøre St., hvortil hun var ankommet med S-toget. Gerningsmanden var en anden S-togs-passager, der var fulgt efter hende fra toget. Hun opdagede ham og

satte i løb, men blev indhentet og udsat for fuldbyrdet voldtægt. Manden beskrives som nydansker. (Text TV2 090701).

Nydansk voldtægtsmand på spil igen

Avedøre: For anden nat i træk har formentlig den samme voldtægtsforbryder været på spil ved Avedøre Station. En 21-årig pige var netop stået af toget. Da hun krydsede Byvej, løb en mand efter hende, løftede hende op bagfra, mens han holdt hende om livet og munden, og bar hende over mod nogle garager. Kvinden fik dog mulighed for at råbe om hjælp, og det fik en hvid personbil til at standse. Derefter stak gerningsmanden af. Manden havde sort krøllet hår. (JP110701).

To mænd forhindrede voldtægt

København: To danske mænd i slutningen af 20'erne fik søndag heltestatus hos politiet i København. En 23-årig pige havde været til fest på Holmen, og da hun gik hjem, nærmede tre unge mænd af udenlandsk herkomst sig. De trak hende ind på en sidevej. To af dem holdt hende bagfra, mens den tredje stak hænderne op under hendes nederdel og flåede trusserne af. Pludselig kom hjælpen så fra de to mænd. (JP 250601).

Voldtægt af sin fætter

København: En 23-årig kvinde ringede til politiet og fortalte, at hun var blevet voldtægt af sin fætter i hans hjem i Tingbjerg, hvor han kort efter blev anholdt. (JP300101).

Kæmpede sig fri af voldtægt

København: Det lykkedes lørdag en 47-årig at kæmpe sig fri, da en ung mand forsøgte at voldtage hende i en trappeopgang på Nørrebro. Han havde set sit snit til at smutte med ind og forsøgte at presse kvinden omkuld på trappen, men hun kæmpede imod og råbte om hjælp, hvorefter manden opgav sit forehavende og løb væk. Han beskrives som af udenlandsk oprindelse. (Ritzau 150701).

Bortført, bedøvet og voldtægt

København: Alle kvinders værste mareridt blev pludselig til den barske virkelighed for en 29-årig kvinde fra Amager. I nattens mulm og mørke listede to mænd sig op på siden af den spadserende kvinde i Skindergade, hvor de greb den intetanende kvinde, tog hårdt fat i hende, og med magt tvang de hende ind i en ventende bil. Lammet af skræk blev kvinden smidt på bagsædet af bilen. Under kørslen blev kvinden slået i hovedet med en stor kæp, da hun gjorde modstand. Da bilen stoppede, blev hun tvunget op i en lejlighed på 2. sal i Ishøj eller Brøndby, og der fik hun besked på at tage tøjet af.

Hun gjorde så megen modstand, at mændene tog en sprøjte frem og stak hende i armen med noget brunlig væske, hvorefter hun blev så sløv, at mændene kunne gennemføre to fuldbyrdede voldtægter mod hende. Herefter stjal de to mænd både kvindens forlovelses- og vielsesring og en halskæde. Til sidst blev kvinden kørt til Hundige Station, hvor hun blev smidt ud af bilen efter syv timers frihedsberøvelse. Der er efterfølgende fundet stikmærke i hendes arm og tydelige mærker på hendes arm fra, da hun blev holdt hårdt fast. Hun har beskrevet de to gerningsmænd som mørklødede indvandrere, der talte gebrokkent dansk. (BT/JP 010801).

16-årig pige udsat for samme forbrydelse

København: En mand har ringet til politiet og fortalt, at hans 16-årige datter for ca. tre måneder siden havde været udsat for stort set det samme som den 29-årige kvinde (se ovenfor). Han afhøres nu. (JP 020801).

Nydansker forsøgte voldtægt, mens søster var vidne

Holbæk: En kvinde, der var på vej hjem fra byen med sin søster, blev antastet af manden, der greb fat i hende, befølte hende og forsøgte at vælte hende omkuld. men da både søsteren og den overfaldne kvinde skreg om hjælp, opgav gerningsmanden og forsvandt. Manden beskrives som mørkhåret og mørk i huden. (HAV200801).

Tyrkisk overfald ved City 2

Høje-Taastrup: En 19-årig kvinde blev overfaldt bagfra af to mænd ved et stoppested og tvunget ind i et buskads. Her befamlede en af mændene hende og tvang hende til at røre hans kønsorganer. Det lykkedes dog kvinden at slippe væk, da bussen kom. Det var formentlig to tyrkiske mænd i 40-års alderen, der stod bag overfaldet. (JP 180801)

Voldtægt i nydansk kiosk

København: Fem mænd, alle indvandrere og med relationer til en udenlandsk ejendoms kiosk på Amager, er blevet anholdt. En 32-årig dansk kvinde havde som kunde besøgt kiosken. Hun blev lokket ind i et baglokale og slap først derfra mange timer senere, efter at hun var blevet voldtægt på skift af en gruppe mænd. Politiet hemmeligholder detaljer i sagen for at undgå "hysteri". (Ekstra Bladet 170801).

Indvandrere begår flere voldtægter

Danmark: Antallet af voldtægter er steget med 25 pct. siden 1996. Indvandrerne tegner sig for en stor del af stigningen: Mit bud er, at der er sket en kraftig margi-

nalisering og udstødelse de seneste 5-10 år, af indvandrere og 2.g.'er. De reagerer på det med kriminalitet på alle leder og kanter, bl.a. voldtægt, siger Flemming Balvig til Berlingske lørdag. Ifølge tal fra Justitsministeriet er indvandrere overrepræsenteret i kriminalstatistikken med 46 procent. (DR1TextTV 010701).

Nu er der altså kommet en forklaring, så kan vi vel være mere rolige!...

Antallet af voldtægter vil selvsagt stige med antallet af nydanskere. Dette varsler

grufulde og voldelige tider fremover, efterhånden som det danske folk "fornyes". - I alle krige har det været praksis, at soldaterne fra den sejrende besættelsesmagt havde "ret" til at voldtage de besejredes kvinder (som i Østtyskland i 1945). Måtte Allah alligevel vise de vantro danske ludere nåde!

Der er dog et håb forude: Om 50 år har muslimerne flertal, så vil der for voldtægt blive indført dødsstraf ved stening, og de tilbageværende danske kvinder vil blive påbudt at gå med tørklæde og tækkeligt tøj, så de undgår at friste nydanskerne.

Nu også i Köln

I år vil bystyret i Köln stille en grund til rådighed for en moské på 10.000 kvadratmeter med kuppel og minaret. Man vil dog ikke tillade, at der råbes til bøn fra minareten.

Forhåbentlig vil Kölns borgere reagere som indbyggerne i den lille by Schlüchtern-Niederzell, der for nylig dannede en menneskekæde omkring en grund i protest mod planerne om at bygge en moské på den.

(Kilde: Junge Freiheit 13/7 01; Nation & Europa juli/aug. 2001).

Nye undertrykkelses-tiltag

Jörg Schönbohm, CDU-indenrigsminister i delstaten Brandenburg, har foreslået, at man inddrager "højreekstremisters" kørekort pga. deres "karaktersvagthed". Og, tilføjer han, uden kørekort vil de også have sværere ved at organisere sig.

Den tyske forbundsregering har fået gennemført en ny paragraf 104 i arbejdsmarkedslovgivningen, som legitimerer afskedigelse af ansatte, hvis de deltager i "racistiske og fremmedfjendtlige" aktiviteter.

Den 11. juni udførte politiet en storstilet aktion mod advokat og chefidéolog for partiet NPD Horst Mahler. Hans kontor og hjem blev gennemført, og hans computers harddisk blev kopieret og til dels beslaglagt – på grund af mistanke om "folkehetz". En af Mahlers nytænkende hjemmesider er allerede blevet lukket, men stadig fungerer www.werkstatt-neues-deutschland.de.

(Kilde: Nation & Europa maj og juli/aug. 2001).

Bekostelig "aflastning"

Den tyske regerings indvandrerkommission foreslår, at der hvert år hentes 50.000 indvandrere til Tyskland som arbejdskraft. Samtidig sætter den de årlige integrationsudgifter til 110 millioner DM. Det tyder på en bekostelig "berigelse"! Indvandringskommissionen henviser til Sverige og Holland, hvor integrationsprogrammerne koster hvad der svarer til 10-15.000 DM årligt. Der er altså her kun tale om udgifter til sprogundervisning o. lign. Mon det ikke snarere var på sin plads med en repatrieringskommission?

(Kilde: Junge Freiheit 6/7 01).

Svejts

Indvandring ingen løsning

Statistikere har beregnet, at for at opretholde befolkningens nuværende aldersfordeling

Verden Rundt

Norge

Forkættet sund fornuft

Lensmand Harald Andersen rejste en storm af protester, da han i august advarede norske kvinder om, at de skal "være mere kritiske, når de vælger mænd". Det skete på baggrund af over 40 års erfaring i politiet og efter hans møde med talrige sager, hvor muhamedanske mænd har været voldelige mod deres norske kone. Senest to hele familietragedier, hvor manden kørte kone og barnevogn ned, og hvor manden indebrændte sin familie.

Han anbefaler kvinder, der overvejer at gifte sig med en muhamedaner, at læse koranen: "De bør sætte sig ind i mandens kultur og religion. Så vil hun forstå mere af hans tankesæt." Andersen gør opmærksom på, at mange muhamedanere mener, at kvinder skal være underdanige. Og han kommenterede, at en mand, der slår en kvinde, "befinder sig på abestadiet". Men kvinden er også ansvarlig for sit valg.

De politisk korrekte snappede efter vejret. Fx direktør i det norske Ligestillingscenter, Ingunn Yssen, kaldte Andersens selvfølgheder "vås"! "Islam er ikke i sig selv en undertrykkende religion", rablede hun bl.a. indigneret.

(Kilde: Dagbladet online 12/8 01).

Tyskland

Flere papir "tyskere"

I 1994 fik 61.709 udlændinge tysk statsborgerskab. I 1998 blev 100.000 første gang overskredet (106.790). I 2000 blev der skabt 186.700 papirtyskere, hvilket igen er en stigning på 30 procent i forhold til 1999 (143.300). 44 procent af nytyskerne anno

2000 kom fra Tyrkiet, 7,7 procent fra Iran og 2,7 procent fra Jugoslavien. EU-borgere udgjorde kun nogle få promille.

(Kilde: Junge Freiheit 13/7 01).

"Ofre" for højreekstremismen

En 24-årig student fra Tunesien fortalte sidste år politiet, at han var blevet overfaldet af fire skinhead-typer, som derefter kørte væk i en sort Fiat Uno. Politiet undersøgte derfor alle biler af denne type i Tyskland – 37.360 biler. Nu har tuneseren imidlertid indrømmet, at han blot var faldet beruset af sin cykel.

En tysk malersvend i økonomiske vanskeligheder blev udråbt som helt i medierne, da han den 7. marts i et berlinsk S-tog angiveligt blev stukket med kniv af nogle skinheads, da de overfaldt en afrikaner, hvilket maleren påstod at have prøvet at forhindre. Politiet afslørede dog, at "helten" havde tilføjet sig selv knivstikkene – efter at han lavede et simuleret "overfald" for anden gang! Et lignende tilfælde opstod i 1994, da medierne udråbte en heltinde, som påstod at være blevet smidt af toget af nogle nynazister, fordi hun forsøgte at væge en pensionist mod deres overfald. I realiteten var hun dog blot ved en fejl stået af toget udenfor perronen.

Senest er hysteriet mod højreekstremismen blevet søgt udnyttet af en tyrk, som 29. maj selv kastede en Molotov-cocktail gennem vinduet til sin lejlighed i Böhlen.

Af over 180.000 årlige voldsforbrydelser i Tyskland er det reelt kun 563 (år 2000), som er udøvet af "højreekstremister". De hysteriske burde langt snarere rette opmærksomheden mod de fremmede, som er kolossal overrepræsenterede i voldsstatistikken.

(Kilde: Nation & Europa maj og juli/aug. 2001).

skal der komme så mange indvandrere til Svejts, at der år 2050 vil være 14,3 mio. indbyggere i landet (i dag er der 7,3 mio.).

Derfor har regeringen i Bern da også i stedet satset på at uddanne indfødte for at forebygge manglen på kvalificeret arbejdskraft: I årene 2002-2005 er der blevet afsat 100 mio. frank til et konsekvent uddannelsesprogram med dette sigte.

(Kilde: Nation & Europa juli/aug. 2001).

Fremmede forurenere

Hvad Svend Auken sikkert aldrig vil indrømme herhjemme: At indvandringen undergraver miljøplanlægning og forureningsbekæmpelse, har vist sig i Svejts. Her blev der gennem 1990'erne grebet ind mod CO2-forurening. Egentlig var indgrebet succesfuldt, men det tog bare ikke højde for, at der i samme periode kom titusinder af indvandrere om året. Så slutresultatet blev, at den samlede forurening var lige så høj som i udgangspunktet, blot fordelt på flere mennesker.

I sit hjemland forurener en muhamedaner ikke så meget som i Vesteuropa, hvor alle – indfødte som indvandrede – bruger energi og forurener som følger: Fx 40.000 personer bruger pr. år 1,3 milliarder kW energi, kører rundt i 20.000 biler, forårsager 14.000 tons husholdningsaffald og 5.500 tons øvrigt affald. De beslaglægger 2 millioner kvadratmeter bolig.

Mærkeligt, at mens det i alle samfundsøkonomiske sammenhænge ellers er på mode at inddrage et miljøregnskab, gøres det ikke, når talen er om den ”gavnlig” indvandring.

(Kilde: Junge Freiheit 10/8 01).

Belgien

Flere fremmede – flere moskeer

Antallet af asylansøgere i Belgien stiger stadig. I april var der 1.764, i maj 1.960.

Også antallet af moskeer i landet stiger: P.t. er der 391 moskeer i Belgien: 195 i Flandern, 109 i Vallonien og 87 i Bryssel. Af disse 391 er 109 ”officielt anerkendt”, hvilket betyder, at de belgiske myndigheder finansierer imamen.

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2001 nr. 7/8).

På vej mod etnisk borgerkrig

I Belgien tiltager muhamedanerpestilensen på alle fronter. Alene i 2000 steg røverier mod boliger og overfald på bilister med 50%. Jernbanerne bliver stadig mindre

sikre – fra april 2000 til april 2001 er der registreret 259 overfald og 6.159 tyverier. I Bruxelles, Europas hovedstad, er livet blevet umuligt for europæere, der stadig bor i det afrikanske kvarter Matongué. Særlig i Bruxelles er det også blevet en skik blandt de unge muhamedanermænd at gå ind i biografen uden at betale, og i filmsalen laver de så meget uro, at filmen ofte må afbrydes. I Liège er angreb mod fx postbud og handlende steget med 300% alene i 2000. Antallet af gruppevoldtægter udøvet af muhamedanere mod hvide kvinder stiger ligeledes – som over hele Europa.

Samtidig er det lykkedes for lederen af Belgiens islamråd, Nordin Maloujhmoun, i samarbejde med det belgiske grønne parti at overføre stadig flere statsmidler fra den katolske kirke til sit eget trossamfund, landets næststørste. Og fra kommunal side er der nu begyndt at blive oprettet skoler, hvor hovedsproget er tyrkisk.

(Kilde: J'ai Tout Compris 2001 nr. 11).

Holland

Det nationale selvmord

I Holland er der ca. 70.000 asylansøgere. I 1999 ankom 38.000, og sidste år endte 10 pct. af EU's asylansøgere i Holland – selv om hollænderne kun udgør 4 pct. af EU's samlede befolkning. Behandlingen af en asylansøgning tager ofte 2 år eller mere. Cirka halvdelen af alle ansøgere får opholdstilladelse. 70 pct. af dem, der får afslag, bliver alligevel. Alt i alt er resultatet af vanviddet, at det tæt befolkede Hollands indbyggertal vokser kraftigt: Her bor 16 mio. indbyggere i dag. I 2030 vil her være 18 mio., ”takket” være indvandringen. Og fx Amsterdam er nu en multikulturel by, idet 50 pct. af de unge har ikke-hollandsk baggrund.

Den liberale politiker Reina Spier kommenterer udviklingen: ”Vi ved, at der kommer cirka ti nye flygtninge eller indvandrere, hver gang vi giver én opholdstilladelse. Vi ved også, at det hollandske system i dag tillader op mod 100.000 illegale flygtninge at bo i Amsterdam-området alene. De får ikke sprogundervisning, de skal ikke leve op til nogen krav overhovedet.”

Det er en umulig sag at få stramninger og krav igennem politisk, forklarer Spier og henviser til politikernes opportunisme: ”Immigranterne er vore fremtidige vælgere. Der er ikke mange, der tør lægge sig ud med dem. Især ikke socialdemokraterne, fordi immigranter hælder til venstre.”

(Kilde: Weekendavisen 17/8 01).

Storbritannien

Anti-vestlige Amnesty

Amnesty International har på sit hovedkontor i London fået sin første kvindelige generalsekretær, Irene Zubaida Khan fra Bangladesh. Hun er en skarp kritiker af Europas ”stadig mere restriktive” flygtningepolitik, bl.a. har hun erklæret: ”Vort forsvar for menneskerettigheder sættes på prøve ved vores behandling af og syn på dem, der ikke er en del af vore egne samfund. Solidaritet betyder andet end blot at afsætte ressourcer til, at flygtninge bliver andre steder. Desuden undervurderer Europas politikere risikoen for, at deres egen restriktive flygtningepolitik eksporteres til andre lande og regioner.”

Altså står det til AI, skal vi fortsætte det hovedløse ressourcespild med asylantimport, og endda dadles, selv om Vesteuropa reelt er den mest åbne og godgørende region i verdenshistorien!

(Kilde: Politiken 21/8 01).

Frankrig

Kriminalitets-eksplosion

I 2000 oversteg kriminalitetsraten i Frankrig for første gang USAs. Endnu i 1995 var der 5.250 forbrydelser pr. 100.000 indbyggere i USA, mod 3.750 i Frankrig. Men sidste år blev forholdet vendt om med 4.135 i USA og 4.244 pr. 100.000 i Frankrig. Faldet i USA må primært tilskrives en hårdere retspraksis, mens stigningen i Frankrig må tilskrives slaphed i strafudmålingen – og den velkendte kulturberigelse. Ikke tilfældigt er det særlig i indvandrer-tætte områder, at kriminaliteten i Frankrig stiger – i Seine-Saint-Denis 15,2%, i Val-de-Marne 20,3% alene sidste år. Flere kommuner har indført natligt udgangsforbud for unge under 13 år. Imamerne undskylder og retfærdiggør selvfølgelig deres disciples kriminalitet.

At det netop var i de fremmedhægede nordlige forstæder af Paris, at de Olympiske Lege i 2008 givetvis skulle være foregået, viste sig at være en hovedårsag til, at Peking i stedet blev valgt. Området var simpelthen for dårligt sikkerhedsmæssigt.

(Kilde: J'ai Tout Compris 2001 nr. 11).

Portugal

Masse-legalisering

Den socialistiske regering vil i løbet af året give 100.000 illegale indvandrere lov

til at blive en begrænset periode i landet, derefter vil man overveje deres situation alt afhængig af arbejdsmarkedets behov. De stilles i udsigt at kunne få deres opholdstilladelse forlænget i op til fem år. Myndighederne mener nemlig at få brug for dem til arbejde på faciliteter og infrastruktur til Europamesterskabet i Fodbold 2004, som Portugal er vært for.

(Kilde: Junge Freiheit 10/8 01).

Luxemburg

Lilleputland oversvømmes

På trods af, at Luxemburg kun har 430.000 indbyggere, forudsiger myndighederne i landet, at der i nær fremtid vil indvandre 400.000 ikke-europæere. Pga. af landets i forvejen store udlændingandel vil dette betyde, at de indfødte kun kommer til at udgøre 25-30%, landet vil således i praksis forsvinde – som et Mene Tekel om de større europæiske landes skæbne.

(Kilde: J'ai Tout Compris 2001 nr. 11).

Rusland

Retssag mod terrorist med base i Danmark

En tjetjensk helligkriger, Abdel Aziz, kom til Danmark som "irakisk flygtning" for ti år siden og har brugt sin adresse i Brønshøj som hvilebase, når han ikke har trænet oprørere i Tjetjenien. Hans kone og to børn er bosiddende i Danmark, men nu står Aziz tiltalt for forbrydelser i Rusland, bl.a. for planlægning af angreb på russiske styrker, bortførelse af fem kvinder og seksuelle overgreb. Aziz' bestræbelser for at gøre Tjetjenien til en islamisk stat fremgår af hans dagbog, som giver "et rystende indblik i de tjetjenske fundamentalisters hverdag". I et interview med Jyllands-Posten takkede han den danske stat for at tage sig af hans kone og børn, og han erklærede, at han drømmer om en dag at vende tilbage. Vi må derfor sætte vort håb til russerne, idet Aziz ikke tror, at han vil overleve flere års russisk fangenskab.

(Kilde: Jyll.-Post. 10/7 01).

USA

Muslimere tungen på vægtskålen

I sin i juli udkomne bog til forsvar for islam, *Silent No More; Confronting America's False Images of Islam*, beskriver kongresmedlem Paul Findley begejstret den

stigende politiske indflydelse hos USAs 7 millioner muslimer. De vælges til politiske tillidsposter som aldrig før, er aktive i regeringens juridiske afdelinger og er ledende i planlægningen af regeringsaktiviteter. Over 700 muslimer har stillet op til valg, 152 er blevet valgt til politiske poster. I Florida var den muslimske blok sidste år afgørende for at give Bush et forspring på 60.000 stemmer, mens Al Gores nederlag ikke mindst må tilskrives, at han aflyste et møde med ledende amerikanske muslimer.

Australien

Også muhamedanerplage "down under"

Gennem de sidste par år er 70 teenagepiger af europæisk afstamning blevet gruppevoldtaget i Sydney-området af mænd med mellemøstlig muhamedansk baggrund. 15 af disse er blevet anklaget for over 300 kriminelle forhold alene siden midten af 2000. Ofrene (fra 13 til 18 år gamle) er blevet forfærdeligt ydmyget, fx bundet, fået skrevet nedværdigende slagord på kroppen eller er blevet udsat for voldtagernes urin og ekskrementer. Før voldtægten er de blevet udspurgt om deres afstamning.

Kvinderne er bagefter ofte så bange for repressalier, at de ikke tør bistå politiet.

Australsk politi er bekymret over, om denne nye kriminalitetsform er ved at blive "kulturelt institutionaliseret" og har sat nogle forskere til at belyse dette.

(Kilde: The Sun-Herald online 29/7 01).

Forbilledlig håndtering

Siden 1994 har Australien tilbageholdt alle illegale indvandrere i privat ledede interneringslejre – ofte i øde områder – i overensstemmelse med en politik, der har bred politisk støtte. Selv om behandlingen af asylsagerne kan tage op til flere år, er der obligatorisk indespærring, hvilket kan føre til psykiske skader på de indespærrede. Indvandringsminister Philip Ruddock er imidlertid uberørt af kritikken herom, for som han siger: "Hvis folk kunne bevæge sig frit omkring i samfundet... ville de så møde op for at blive bortvist, når tiden var inde?"

(Kilde: Berl. Tid. 17/8 01).

Juleø-affæren

(Kommentar skrevet 1. september)

En skib fuldt af mellemøstlige flygtninge befinder sig ud for Australien, hvor de i kraft af elendigheden ombord vil have lov til at gå i land.

Det vil være uetisk at hjælpe disse mennesker ud af den klemme, de selv har bragt sig i:

1) De kommer fra et Mellemøsten, hvor forholdene er utålelige især på grund af en galopperende befolkningstilvækst. Hvis der i Danmark havde været et tilsvarende fødselstal som i disse lande gennem det sidste århundrede, ville vi i dag have haft mellem 20 og 30 millioner indbyggere. Enhver kan gætte sig til, hvad det ville have medført. Overbefolkningsproblemet må nødvendigvis løses dér, hvor det er opstået, nemlig i Mellemøsten. Det kan f.eks. ske ved at indføre samme étbarnspolitik, som kineserne bruger. Problemet kan derimod IKKE løses ved at lade det brede sig til andre dele af verden på bekostning af klodens øvrige ganske sagesløse befolkning.

2) De flygtninge, der konkret ligger i fragtskibet i dag, har bragt sig dertil gennem investering af store beløb i menneskesmulere. Hvis man på den vis kan bringe sig forud i flygtningekøen, sker det på bekostning af lige så elendigt stillede mennesker, der blot ikke har råd til at tilkøbe sig en plads på den udstillingsplatform, skibet udgør.

Derfor: Afvis skibet overalt!

Ole Hasselbalch

FN

Afnationalisering af skolebøger

Ifølge FNs kulturorganisation UNESCO skal skolebøger i alle lande "globaliseres" – der skal ikke længere undervises ud fra et specifikt nationalt standpunkt i historie, kultur og andre humanistiske fag. Da historieundervisning bør ses som et middel til mellemfolkelig forståelse, skal nationale synsvinkler på stoffet bandlyses. UNESCO vil støtte tiltag med denne hensigt. Overvindes skal frem for alt "fordomme og stereotyper over for andre nationer samt bestemte sociale og etniske grupper", hedder det i UNESCOs "mellemlange strategi" for 1996-2001. Europæiske universiteter er for længst som verdensorganisationens villige håndlangere gået i gang med at konkretisere programmet på egne forhold; i Tyskland søger man nu at få stof fra ikke-tysk kultur til at fylde mere, fx fra Afrika, og engelsk gives en stadig større plads på bekostning af modersmålet. I Danmark så man et udslag af samme program, da museet på Dybbøl også skulle skildre 1864 fra tysk perspektiv.

(Kilde: Junge Freiheit 17/8 01).

Bøger og tidsskrifter

Massevoldtægter i Danmark og Sverige

Rolf Slot-Henriksen, Gertrud Johnsen m.fl.:
Fænomenet gruppevoldtægt i Danmark og Sverige m.m. (Dansk Kultur, 2001. 46 sider. 60 kr.).

“Jeg hader Jer, I fandens røvhuller ... Død, død, død over alle prægtige blonde vikinger.... I vil blive ramt af en terror, som vil forfærde Jer, og I vil blive vidne til mere end død.”

Denne præcise beskrivelse af masseindvandringens konsekvenser er taget fra rocksangeren Micke Alonzos tekster. Alonzo er medlem af bandet “Stockholms Negre”, hvor han anvender sin grundlovs-sikrede ytringsfrihed til at tilskynde indvandrere til at begå terror, vold og voldtægt imod den svenske befolkning. Han er også blevet interviewet til en film finansieret af Filminstituttet, hvor han ytrede: “Vi er indvandrere. I Sverige lever der indvandrere, og jo mere vi lever sammen, jo mindre vi har svenskerne i nærheden, jo bedre har vi det... Vi voldtager deres (svenskernes) børn. Javist, værsgo. De kan lide det, faktisk.”

I Sverige er man som bekendt noget længere “fremme” end i de øvrige nordiske lande, så Alonzo blev i halvfemserne ansat på Kulturdepartementet under civilminister Marita Ulvskog og var i en årrække formand for “Riksorganisationen mot Rasism” med udpræget adgang til massemedierne. Han er langt fra noget enkeltstående tilfælde, men deler f.eks. skæbne med en anden feteret sanger, Ayo, som i sommeren 1999 konverterede til islam og året efter udtalte til Aftonbladet, at “korte udfordrende kjoler skaber voldtægt”, og “slør er en god måde at forhindre voldtægt på.”

Holdningen er øjensynligt symptomatisk for store dele af det muhamedanske indvandrer miljø, der er af den opfattelse, at vestligt klædte piger selv bærer skylden

for seksuelle overgreb. Efter en meget omtalt retssag, hvor otte mellemøstlige drenge stod tiltalt for at have voldtaget en beruset fjortenårig pige i en bilkælder, udviste flere af drengene i et interview til avisen Dagens Nyheter en dyb foragt for svenske piger, som de kaldte for horer, og hævdede, at det ikke var lige så slemt at voldtage som indvandrerpiger. En femtenårig påstod, at det at være med i en voldtægt “kan hænde den rareste dreng.”

Nogen pålidelig samlet opgørelse over massevoldtægter i Sverige foreligger desværre ikke, da Det Brotsförebyggande Rådet (BRÅ) har manipuleret med statistikken ved kun at registrere tilfælde, hvor der forekommer mindst to identificerede mistænkte, hvilket er sjældent i den slags sager, da offeret i 2/3 af tilfældene passes tilfældigt op på gaden via såkaldt “upp-ragning”, f.eks. fra en bil. Jyllands-Posten kunne dog 5/3 2000 oplyse, at der i perioden 1998-99 blev anmeldt 75 tilfælde af massevoldtægt alene inden for Stockholms Amt! Gerningsmændene var overvejende drenge af muslimsk-arabisk herkomst og deres ofre unge, svenske piger. Endvidere læses det af en grafisk tegning fra Statistisk Centralbyrå (SCB) 1992, at “udenlandske unge” begår seksuelle forbrydelser seks gange hyppigere end svenskerne, men undersøgelsen har den hage ved sig, at det ikke fremgår, om fremmede, der har opnået svensk statsborgerskab, regnes med til denne kategori.

Den svenske presse er generelt meget ensrettet og fortier alle problemer med rødder i indvandringen, men alligevel har en række massevoldtægtssager fra forskellige egne vakt opsigt. I den omtalte sag med de otte tiltalte indvandrer drenge var forargelsen dog størst, da partiet Sverigedemokraterna hængte gerningsmændene ud i et flyveblad og vendte sig imod det multikulturelle samfundsekspertiment.

Herhjemme står det, som vi ved, endnu noget “bedre” til. Rigspolitiets med seks års forsinkelse offentliggjorte rapport om voldtægter begået 1990-92 viser, at hver fjerde voldtægtssigtede er udlænding, mens tallet for Københavns vedkommende er 40%, hvilket skal ses i lyset af, at udenlandske mænd i samme tidsrum kun udgjorde 3% af den mandlige befolkning. I de sidste tre år er der officielt blevet begået fire til fem massevoldtægter

om året, men reelt må man nok regne med et antal, der er tre til fire gange så stort. Mange piger tør ikke anmelde voldtægten af frygt for repressalier, og de skyldige får næsten ingen straf. Dertil kommer skammen og ydmygelsen.

En pige, der blev voldtaget af ni arabiske drenge, udtaler efter domfældelsen til JP: “Det var det ikke værd. Alt det jeg har skullet finde mig i.... Det med at jeg selv skulle have lagt op til det, og at jeg er løgnagtig og billig, det har været det værste.” Hendes forældre kan da heller ikke umiddelbart anbefale andre familier, der måtte blive udsat for det samme, til at gå rettens vej.

Baggrunden for massevoldtægterne er blevet analyseret af cand.pæd.psyk. Kirsten Damgaard i hendes undersøgelse foretaget for “Sex og Samfund”, der som bekendt ikke måtte offentliggøres, da den kom frem til politisk uønskede resultater. “Jeg opfatter ikke de unge, som begår voldtægt ved de såkaldte gang-rapes som psykisk syge, men blandt andet som et resultat af et særligt kvindesyn”, siger hun. I undersøgelsen interviewes 28 unge muhamedanske mænd fra forskellige miljøer om deres holdning til seksualitet, og Damgaard kommer frem til en række væsentlige konklusioner, herunder at “Piger med tørklæde er rene. Dem skal man lade være i fred.”, og at mændene uanset deres opførsel har krav på en brud, der er mere ren end dem selv.

Ligeledes fremgår det, at udtrykket “gadeluder” er velkendt blandt indvandrere og især bruges om danske kvinder. Som en af de mere pudsige detaljer kan nævnes, at de adspurgte ofte mener sig i besiddelse af et seksuelt forspring som følge af deres angiveligt større penis. Med Jyllands-Postens karakteristik er de i rapporten udtrykte holdninger netop “kendetegnet ved deres fjernhed fra danske værdier, forventninger og forholdemåder.”

Som ventet blev Kirsten Damgaard ikke alene fordømt af den altid højtråbende skare af danske medløbere, men af en række muhamedanske sammenslutninger, der anklagede hende for populisme og fremmedhad, eftersom gruppevoldtægterne ifølge disse ikke havde noget at gøre med islam. Som man imidlertid kunne læse i Pernille Ammitzbølls interview d. 5/3 2000 i JP, har Damgaard “selv rejst flere år både i Pakistan og i de arabiske lande. Her oplevede hun blandt andet, at kvinder, der færdes alene uden for hjemmets fire vægge, stort set betragtes som fredløst bytte. “Man anses for at være en løsagtig kvinde, og den mand, der lod chancen gå fra sig, til at udnytte en pige, der er alene og forsvarsløs, er ikke masku-

lin nok. Det er helt almindeligt, at helt unge muslimske drenge har taget danske piger i skridtet eller på brysterne på offentlige stier, parker eller sågar i busser.”

Hun er da heller ikke bange for at gøre op med myten om, at den kulturelle konflikt forsvinder, hvis blot de fremmede lærer sig dansk og kommer i arbejde. Som hun udtaler til Ammitzbøll, virker det “som om de kommer fra et helt andet univers, selvom de i modsætning til deres forældre er født og opvokset i Danmark. Det handler ikke om at de skal lære at tale dansk.”

Dette aspekt uddybes i Rolf Slot-Henriksens afsnit om seksualforbrydernes kulturelle og religiøse baggrund, hvor det påvises, at nedværdigelsen og udnyttelsen af den vantro, urene kvinde indenfor islam er fuldt legitimt. Efter at have fulgt muhamedanske debatgrupper på internettet må Slot-Henriksen konkludere, at det middelalderlige kvindesyn er vidt udbredt blandt herboende muhamedanere, som næsten konsekvent skyder skylden for seksuelle overgreb på de danske piger, mens vort samfund betegnes med udtryk som “råddent, vantro, urent...”.

Dansk Kulturs formand mener på baggrund af sine undersøgelser at kunne påvise en nøje sammenhæng mellem brugen af tørklæder og udbredelsen af massevoldtægter. I England og Sverige, hvor tørklæderne tidligst bredte sig på grund af en meget liberal praksis, begås der talrige massevoldtægter som følge af den ortodokse muhamedanske kønsopfattelse, der følger i kølvandet på denne beklædning. I den forbindelse rejser Slot-Henriksen det moralske funderede spørgsmål, om de pressionsgrupper og virksomheder, der aktivt fremmer brugen af tørklæder, bør stilles økonomisk til ansvar: “Det må på længere sigt være rimeligt, efterhånden som den folkelige modstand mod udviklingen vokser at kunne tvinge virksomheder og centre, som har fremmet denne udvikling aktivt, til at betale til en fond til erstatninger og pensioner til ofrene. Erstatningerne må, hvis de skal ligge i forhold til et ødelagt liv, en knust psyke eller seksualliv, kunne bedømmes efter amerikanske mål og erkendelsen af hvad et liv er værd. Her ville erstatninger på 1-2 millioner kroner for hvert offer nemt være realistiske størrelser. Men hvor skal de enorme summer komme fra, som kunne være resultat af et kollektivt sagsanlæg fra de involverede? Skatteyderne er næppe skyldige. Men måske kunne større virksomheder, som kan kendes ansvarlige for, at tørklæder deler folk i rene og urene, være de ansvarlige og kunne få påbudt hver at indbetale fra 100 mill. til 2 milliarder i fonden afhængig af virksom-

hedens størrelse. Det kunne være både store private virksomheder og statsvirksomheder. Måske kræves på længere sigt ikke engang kollektive retssager, men truslen om virksomhedernes dårlige omdømme kunne måske tvinge deres samvittighed til at føle med ofrene”.

Til den religiøse diskussion må det dog til slut føjes, at der også kendes til enkelte massevoldtægter begået af ikke-muhamedanere, hvis muligvis mere traditionelle baggrund hæftet ikke søger at besvare. F.eks. voldtog tre vietnamesere 1997 en pige i Halmsted i Halland, mens fem indvandrere fra henholdsvis Marokko, Chile og Polen 1999 voldtog en pige i Norra Botkyrka.

Dansk Kulturs lille hæfte formår fint at skitsere massevoldtægternes problematik og rejse en række relevante, principielle spørgsmål, men en større og grundigere behandling af emnet vil selvfølgelig være ønskelig. Derfor kan jeg kun opfordre foreningen til at lade en kommende bog omhandle denne masseindvandringens måske mest uhyggelige og bestialske konsekvens, gerne på grundlag af et materiale omfattende alle de europæiske eller ikke-muhamedanske lande, der i disse år konfronteres med islams fascistiske kvindesyn, som vi for alt i verden må bekæmpe, såfremt vi vil forblive tro imod vor danske og nordiske arv og kultur, der lige fra oldtiden har været og hæget om kvindens frie og værdige stilling.

Mads Kierkegaard Otto

Modstandsblad mod magtmissbrug

**Åse Clausen Bjerg (ansv. red.):
Den Ukorrekte Avis.
(No-Kay, 2001. 20 sider. 15 kr.).**

”Den Ukorrekte Avis”, som i august udkom i sit første prøvenummer, er et tiltrængt forsøg på at forsvare den absolutte ytringsfrihed og afsløre mediemanipulation, primært i fremmedspørgsmålet. Initiativtageren og redaktøren, cand. mag. Åse Clausen Bjerg, har i forvejen gjort sig positivt bemærket ved på tværs af eksisterende partier og organisationer at have arrangeret aktiviteter mod den islamiske voldtægt på vort land: Her må først og fremmest nævnes en række succesfulde

demonstrationer i både Sverige og Danmark.

Den Ukorrekte Avis skuffer ikke. Tophistorien må siges at være afsløringen af Danmarks Radios fuldt bevidste lodrette løgn, at man i Danmark har kendt til gruppevoldtægt i mange år: I DR’s ”Profilen” henviste journalisten til statistik fra politiet, som dette imidlertid intet kendskab har til. Åse Clausen Bjergs stædige research afslørede vor kommunistisk inficerede statsmedies krumspring for at dække over fakta, og det forlyder, at hun har yderligere afsløringer undervejs.

I en principiel artikel gør hun op med den frembrydende ideologi om et verdensrige, hvor kun én mening hersker – ”verdenssamfundet”. Dernæst følger rubrikken ”Brevsprækken” med korte indlæg fra læserne. Flere artikler i bladet reflekterer over, at der tilsyneladende findes ”korrekt” og ”ukorrekt” vold – dvs. vold udøvet af fremmede mod danskere, henhv. danskere mod fremmede. I forbindelse med omtalen af et blodigt fremmedoverfald mod en dansk dreng i Korsør spørges der således rammende (med henvisning til Bengt Burgs demonstration efter det ”racistiske” drab på en farvet dreng i Norge): ”Vi undrer os over hvor Bengt Burg blev af, han som plejer at stå med blomster til ofrene for racistiske overfald. Hvor mon Bengt Burg blev af. Var der nogen, der så hans blomster?” Bladet er spækket med sådanne relevante spørgsmål til vor ”elite”, mellem de længere tekster krydret med korte aforismer og underfundige betragtninger, digte og vittighedstegninger.

Kort sagt udfylder Den Ukorrekte Avis i såvel sin form som sit udgangspunkt en ellers tom plads i danske dissidenttidsskrifters rækker. Man må håbe på, at bladet kan få læsere og bidragydere, som ikke føler sig hjemme i de hidtil eksisterende nationale organer – samt fungere som et netværk for alle, der kæmper for danskhed og folkestyre. Ikke mindst personer med aktivistiske tilbøjeligheder vil vist være velkomne.

No-Kay, personkredsen som Åse Clausen Bjerg har samlet via en epost-diskussionsgruppe, kan kontaktes på no-kay-dk@yahoo.com. Og stof fra Den Ukorrekte Avis kan også – sammen med andet stof – læses på en række hjemmesider, især www.geocities.com/friheddk og www.geocities.com/meningsdiktatur.

Peter Neerup Buhl

Folkelig ener

**Kristen Poulsgaard:
A er ingen tøsedreng.
(Forlaget Prudentia, 2000.
188 sider. 159 kr.).**

I forordet til sin fængslende erindringsbog sammenfatter Poulsgaard smukt summen af sin livserfaring og sit politiske program:

“Jeg håber, at bogen her vil give dig et lille indblik i Poulsgaards verden. Og min verden er en verden, der siger: ‘Vær mod andre, som du ønsker andre skal være mod dig’. Du skal hjælpe din næste, men jeg kan ikke, og vil ikke, udbrede næstekærligheden til at omfatte hele verden. Hvis min nabos hus brænder, er jeg en

Jodle Birge og Poulsgaard med Birte Weiss på sin rette plads.

meget meget dårlig nabo, hvis jeg ikke tilbyder, at han kan bo hos mig, til han får orden i sit liv igen. Men hvis der brænder et hus på Bornholm, og jeg bor i Vestjylland, så må det være bornholmerne, der træder til. Og det samme gælder i min politik. Det må være nabolandene, der hjælper de lande, der er i krig og ulykke. Vi kan lave private indsamlinger og støtte ved at sende hjælp og penge til disse lande, men vi skal ikke slæbe alle mulige mennesker hertil og dermed ændre det Danmark, som jeg holder af. Så længe jeg kan, vil jeg kæmpe for, at Danmark bliver et godt land at leve i for danskerne.”

Poulsgaard er et godt eksempel på den regel, at det er de mere berejste mennesker, der er skeptiske over for masseindvandringen. Gennem det meste af 1950'erne var han sømand på verdenshavene, hvor han havde visse negative erfaringer med arabiske besætningsmedlemmer. Konklusionen: “Man behøver ikke at være racist for at konstatere, at lige børn leger bedst. Det var helt givet, at på de

skibe, hvor besætningen bestod af skandinaver, var kammeratskabet bedst.”

Pga. den elendighed, Poulsgaard så på sine langfarter, var han i en årrække glødende kommunist, men efterhånden erkendte han svælget mellem ideologien og virkeligheden. Afgørende for hans senere politiske virke var også den “borgerlige” Hilmar Baunsgaard-regering, der kun gav efter for 68'erne, skattestigninger og bureaukratisering. Poulsgaard førstehåndskildrer som det praktiske livs mand med talrige job og tillidsposter, hvordan papirusseriet greb om sig og truede med at kvæle ethvert initiativ.

Efter indtoget i Folketinget i 1973 fik Poulsgaard mange sigende oplevelser. Som ny folketingsmand undrede han sig således over, hvorfor Poul Schlüter arkiverede de fleste af de dokumenter, han fik som MF'er, i papirkurven. Schlüter svarede med de vise ord: “Du er en af de nye, kan jeg høre. Det du har brug for at få at vide, kan du læse i aviserne eller høre i radioen.” Når det var på den måde, den kommende statsminister holdt sig informeret, forstår man bedre resultatet.

En anden statsminister karakteriseres ved, at han på et Nordisk Råd-møde erklærede, at Poulsgaards udtalelser var dybt pinlige, og han – Anker Jørgensen – beklagede på Danmarks vegne, at vor delegation havde et medlem med så forvaklede holdninger. Poulsgaard havde med tanke på Finlands meget begrænsede flygtningemodtagelse blot spurgt, om ikke Finland var et humanistisk og kristent land, og om ikke Danmark i 1945 var et humanistisk og kristent land... Historien vil forhåbentlig dømme Anker Jørgensen som den pinlige.

Den etablerede borgerligheds foragt og følelse af bedrøvelse over for den kunststøttekritiske fremskridtsmand og dermed over for store dele af folket fremgik, da Poulsgaard engang skulle dele bord med Berlingerens kulturredaktør Jens Kistrup. Han afslog at tage Poulsgaards til hilsen fremstrakte hånd. Han drejede blot stolen en halv omgang og forholdt sig fuldstændig tavs resten af aftenen. “Så meget for en af Danmarks mest anerkendte kulturpersonligheder. Kultiveret var det i hvert fald ikke.” Poulsgaard har så vist mindst lige så meget ægte kultur som nogen anerkendt “kulturpersonlighed”. Kultur er selve personligheden, ikke et skatteyderstøttet håndværk.

Desværre synes den foragt, Poulsgaard er blevet mødt med, ubegrundet at have rokket en smule ved hans tro på egen berettigelse. Således er der for ham at se ingen tvivl om, at alle partier ville “være bedst tjent med, at det var ene cand. polit'er eller cand. jur'er, der sad i tinget”.

Nej og atter nej – tværtimod bør der vælges nogle flere Poulsgaard'er med sund sans og førstehåndserfaring i stedet for alle disse ubrugelige teoretikere.

Det var en stor skuffelse for Poulsgaard at opleve, at folketingsmænd er enormt historieløse: “For en typisk folketingsmand begynder Danmarkshistorien den dag, han eller hun bliver valgt ind i Folketinget, og slutter den dag, han eller hun ryger ud.” Dette gælder fuldt så meget mange højtuddannede som lavtuddannede, men det gælder vel at mærke ikke for Poulsgaard, som er inde i både dansk historie og litteratur og dermed har de væsentligste forudsætninger for en dansk politiker.

Poulsgaard skildres ofte som legemliggørelsen af en populist, men de sande populist (hvis begrebet skal forstås negativt) er de i dag herskende politikere, der kun går efter folkestemninger, som under kampagnen mod Serbien. Poulsgaard beskylder skarpt NATO for krigsforbrydelser og kan ikke fatte, hvorfor et flertal af danskerne synes det var i orden, at vi var med til at sønderbombe et demokratisk land. Han kan heller ikke forstå, at gader og veje ligger øde, når fodboldlandsholdet spiller. “Så er man noget så glad for de rød-hvide farver. Mange af de mennesker, som jubede allermost over, at Danmark vandt Europamesterskabet i 1992, er de samme mennesker, der har travlt med at sælge os til muslimer og andre fremmede i dag.”

Poulsgaard har kun foragt for de politikere, der vil være stuerene, pæne og ordentlige, idet man for guds skyld ikke vil støde vælgerne fra sig. Hellere end at lefle for det populære vil han være udenfor Folketinget og tale sandheden af karsken bælg. Det gør han til fulde i sine anbefalingsværdige erindringer, som forhåbentlig ikke bliver hans sidste bidrag til vort politiske liv, som ellers ligner tøsedrengenes vagtparade.

Peter Neerup Buhl

De notoriske landssviger-politikere

Nils Jæger: Det historiske svigt. Socialdemokratiet og venstrefløjens i den kolde krig (Gyldendal, 1999. 198 sider. 228 kr.).

Socialdemokratiets og venstrefløjens forræderi under den kolde krig bliver be-

handlet i denne bog, der fokuserer på firsernes fodnotopolitik, som var på nippet til at koste os vores medlemskab af NATO og derigennem blotlægge os for den totalitære trussel fra øst. Omfanget af denne trussel er blevet klarlagt efter Murens fald, hvor DDR's arkiver har afsløret planerne om en storstilet kommunistisk offensiv imod Vesteuropa, der skulle løbes over ende af en million Warszawapagtsoldater understøttet af 12.000 tanks og 25.000 pansrede mandskabsvogne. I den militære planlægning indgik også en udstrakt brug af mindst 2000 kernevåben, der er kommet bag på alle vestlige sikkerhedseksperter. Til invasionen af Danmark var der i første omgang afsat en halv snes atomvåben med en sprængstyrke fra 10 til 50 kiloton (til sammenligning var bomberne, der blev kastet over Hiroshima og Nagasaki i slutningen af 2. verdenskrig, på 20 kiloton), som tænkes anvendt i forbindelse med landgangen på Bornholm og Sjælland, i hvilken forbindelse Københavns nærhed ikke spillede nogen rolle.

Bogen viser, at DDR's styrker var tiltænkt en nøglerolle i en kommende besættelse af vort fædreland. Opgaven at medvirke til indtagelsen af den danske Bælt- og Sund-zone var nedfældet i grundbogen for DDR's forsvar og var i årevis genstand for den østtyske marines øvelser. I 1983 meddelte det sovjetiske nyhedsbureau TASS efter en vellykket landgangs- og flådeøvelse, at Warszawapagt-styrkerne nu var bedre rustet end nogensinde før til at foretage en hurtig landgangsoperation i Østersøen. Forsvarets Efterretningstjeneste udsendte løbende publikationer om den østtyske flådeaktivitet i de danske farvande, som imidlertid ikke fik politiske konsekvenser, da de sovjetiske ledere altid var parate til at berolige vore politikere med en strøm af ord om deres gode vilje til fred og samarbejde.

I den hjemlige opinion var det lykkedes venstrefløjen, de kulturradikale og fredsbevægelserne at sløre linjerne i tidens store eksistentielle opgør imellem de vestlige demokratier og den kommunistiske totalitarisme, så konfliktens to parter nærmest fremstod som lige "slemme", når det da ikke var USA og NATO, der suverænt blev tildelt skurkerollen. Toneangivende venstreintellektuelle var generelt uden hæmninger i deres kritik af Vesten og USA, hvis sociale og racemæssige problemer blev sidestillet med Sovjetregimets konsekvente undertrykkelse af millioner af mennesker. Nils Jæger viser her, hvordan efterkrigstidens anti-totalitarisme med tiden var blevet reduceret til en ren anti-fascisme, der pr. definition ikke kunne vende sig imod kommunismen.

Også Folkeskolen og Danmarks Radio var inficerede af den anti-vestlige bacille, og om DR fastslår forfatteren, at kanalen i sin udenrigspolitiske vinkling langt fra formåede at leve op til monolets krav om objektivitet og alsidighed, hvad der havde sin naturlige forklaring. Fra bogen STASI og Danmark citeres på s. 155 en indberetning til Berlin fra DDR's ambassade i København, hvor DR's generaldirektør Laurits Bindsløv på et møde i november 1976 havde givet udtryk for, "at han så sin opgave i at få Danmarks Radio til at danne modvægt mod de borgerlige og konservative aviser og tidsskrifter og således yde sit bidrag til alsidighed, selvom det skulle medføre kritik for venstreorientering." Erhard Jacobsens "Aktive Lyttere & Seere" var mere end påkrævet!

At Socialdemokratiet svigtede sit traditionelle sikkerhedspolitiske standpunkt og hoppede på den NATO-fjendtlige vogn, savner ifølge Jæger enhver rationel historisk og militærpolitisk begrundelse, men må ses som et udtryk for partiets frustration over at være kommet i opposition, ligesom Anker Jørgensens store modtagelighed for fredspropagandaens populistiske og letkøbte budskaber spillede en vigtig rolle. Sikkert var det, at den nye kurs blev værdsat i øst, hvor en socialdemokratisk partidelegation bestående af Kjeld Olesen, Poul Nielson og Lasse Budtz under sit besøg hos Sovjetunionens kommunistiske parti i 1984 blev rost til skyerne for de danske fodnoter, hvis synspunkter var sammenfaldende med SUK-P's. Bogen referer til professor Bent Jensens *Tryk og tilpasning*, der "ser dette som en demonstration fra den sovjetiske ledelses side af, at man betragtede Socialdemokratiet som en allieret i kampen mod den danske regering og NATO".

At der langt fra var tale om sovjetisk ønsketænkning fremgår af, at Lasse Budtz under en sikkerhedspolitisk debat i Folketinget nærede stor bekymring for, om den sovjetiske økonomi kunne følge med det våbenpolitiske kapløb, ligesom han for alt i verden ikke ønskede at se NATO "forrykke" den militære balance. Nævnes bør også Anker Jørgensens tale den 5. maj 1984 til den nordkoreanske diktator Kim Il Sung, hvor denne skamrostedes for at have vist sig glade og smilende folk vejen til en "meget fantastisk økonomisk udvikling", mens nordkoreanernes "kamp" blev sammenlignet med den danske modstandsbevægelses. At fodnotepolitikens trofaste støtter i Det Radikale Venstre på tilsvarende vis plejede nære venskabelige forbindelser med sine østtyske "søsterpartier" SED og Bondepartiet, kan vel næppe overraske Danskerens læsere. På Bonde-

partiets kongres i april 1987 udtalte den radikale delegationsleder Jens Clausager, at "vi føler os her næsten som medlemmer af jeres parti", og at begge partier sørgede for, "at vort samfund fungerer effektivt(!), er socialt retfærdigt, og at man viser respekt for det enkelte menneske(!)".

Udråbstegnene er sat af Nils Jæger, som andetsteds i sin bog henviser til den norske historiker Hans Frederik Dahls idéer om et retsopgør med "de medløbere, der støttede en fjendtlig magt, der havde planer om at angribe og besætte Danmark.", ligesom det præciseres, at kommunismen langt har overgået nazismen med hensyn til menneskelige ofre. Med disse tanker vil jeg slutte min omtale af Jægers ganske fremragende og tankevækkende bog, der burde være pligtlæsning for alle nationalsindede.

Mads Kierkegaard Otto

Monoetnisk fredspolitik

**Kurt Willrich:
Von der Unfreiheit eines
multikulturellen Menschen.
(Hohenrain, 2000. 315 sider.
32 DM).**

Efter at have rejst i over 50 lande og have levet sammen med aboriginer i den australske vildmark er ingeniøren Kurt Willrich (født 1951) et velkvalificeret førstehåndsvidne til at udtale sig om multikulturalismens rædsler. Hoveddelen i hans bog om "et multikulturelt menneskes ufrihed" er 484 "teser", en slags aforismer, som med ofte original metaforik rammer hovedet på sømmet mht. multikulturalismens problemer, fx: "En bil med samme historiske rygte som det 'multikulturelle samfund' ville ingen fremstille eller købe. Denne bil ville overalt i verden være kendt og bandlyst som 'dødsvognen'."

Blandt Willrichs indledende betragtninger er, at mens vore højtudviklede samfund har minimeret risici for den enkelte, er risikoen for helheden derimod øget stærkt: Går det først galt, går det rigtig galt. Men mens man klogt lukker en atomreaktor ned, når den viser tegn på at revne, fortsætter man frejdigt med et lige så bristefærdigt og eksplosivt multikulturelt samfund.

Willrich ser grundlæggende kulturelle konflikter som et produkt af menneskets uforbe-

derlige biologi; at vi er en territorial og tribal organisme. Det har sat sine spor, at vor art har tilbragt 99,9% af sin historie i små stammer, hvorved den genetisk er blevet – ikke racist, men ”gruppi” eller ”tribalist”.

Tilhængerne af det multikulturelle samfund ser omvendt menneskene som naturafhængige halvguder, der frit kan aflægge visse drifter. Derved bliver disse tilhængere de egentlig skyldige i multikulturalismens katastrofer, ikke ”racisterne” eller ”folkemorderne”. De, der siger ”aldrig mere Auschwitz” og taler om at lære af historien, og som alligevel går ind for multikulti, er efter Willrichs mening modne til psykiatrisk behandling. Men de får fredspriser og hyldes som moralske forbilleder, skønt de egentlige fredsskabere og humanitære er segregationisterne, der vil adskille de etniske grupper – forudsætningen for varig fred. Mennesket kan ikke slukke for sin flok- og territorialdrift, lige så lidt som det trods overbefolkning kan afskaffe seksualdriften. Men det kan bruge præventive midler.

Etnisk adskillelse er udtryk for samme fornuftsbetragtning, som når man sætter rivaliserende fodboldtilskuere på hver sin langside. Willrich kan i korthed sammenfatte sit program: ”For at forhindre forfølgelser og folkemord må vi i det 21. århundrede ganske bevidst stræbe efter at harmonisere samfundene via (re)homogenisering.”

At selv de mest ”progressive” 68’ere forsvarede eget territorium og identitet, viser sig ved, at også i kollektiverne havde hver beboer som regel et privatrum. ”Også anarkister banker på døren og venter på en invitation – i modsætning til moderne indvandring.” Efter tre dages besøg af selv den mest velkomne gæst ånder de fleste lettet op, når vedkommende forlader ens hjem – man kan atter utvunget være sig selv. Med permanente ”gæster” i landet stresses man og må undertrykke sine virkelige følelser og aggressioner og er tvunget til ”tolerance”. Derfor er det multikulturelle menneske ufrit.

”Racisme” skal med Willrichs ord ikke foragtes, lige så lidt som feber skal foragtes (eller forbydes!) – der er i begge tilfælde tale om en objektiv indikator for problemer i (samfunds)legemet. Willrich anbefaler at handle efter instinktet i etniske forhold for at få den nødvendige raske løsning; konsulteres hjernen forkvakles spørgsmålet: ”Lange, hjernebelastende debatter er under alle omstændigheder luksusbeskæftigelser for dekadente samfund.” Gennemsnitsmenneskets ”fordomme” er sunde, idet dets uvilje mod fremmede skaber den afstand, der forhindrer folkemord: ”At alle fordomme er fordomme, er også en fordom”.

Ved fremmedtilstedeværelse over et vist

niveau opstår en slags mæthedsfølelse, der ligesom over for rigelig mad fører til kvalme og lede ved alt fremmed, og 90% af menneskene bliver i en sådan situation potentielle folkemordere. Radvan Karadzic har i øvrigt i poetisk form fint beskrevet denne mentalitet hos nogle bjergbønder i sit 1971-digt *Lad os tage ned til byen og dræbe noget udsbud*.

Som indikator for det multikulturelles konfliktualitet angiver Willrich, at af de 25 krige i 1998 fandt de 24 sted indenfor nationale grænser, hvilket stærkt antyder, at det ikke er suveræne folk, der er konfliktskabende, men etnier sameksisterende i én stat. Han går som Karadzic ind for etnisk adskillelse, fordi han mener, at det er det højeste mål for enhver politiker at på langt sigt forhindre folkemord og racistiske katastrofer. Mere tvivlsomt tænker han konkret dette udført via en verdensregering, som skal stå for den rette globale fordeling af territorier. At en sådan central myndighed lettere end folkene selv skulle formå at trække grænserne til størst mulig tilfredshed, er dog ikke let at indse. Men Willrichs udgangspunkt, at etnisk adskillelse og grænser er fredsskabende, og at sammenblanderne er de virkelige krigsforbrydere, burde være grundlaget for al sikkerhedspolitik og enhver forskning i konflikter og folkemord.

Peter Neerup Buhl

Halvhjertet indvandringskontrol

**Grete Brochmann & Tomas Hammar (red.):
Mechanisms of Immigration Control.
A Comparative Analysis of European Regulation Policies.
(Berg, Oxford, 1999. 342 sider. \$ 19,50).**

Det er en hovederkendelse i denne bog, at statslig kontrolpolitik er den dominerende faktor, der bestemmer retning, omfang og sammensætning af international migration: Stater er ”generelt i stand til at konstruere mere eller mindre effektive kontrolpolitikker som dem, der karakteriserer 1990’ernes internationale migration”. Denne ekspert-konklusion strider jo noget imod politikernes velkendte hjælpe-

løse jeremiader om, at antallet af fremmede i landet blot afspejler verdenssituationen. Så afmægtige er vi altså ikke. Der skal kun vilje til.

Noget af det, der mest besværliggør indvandringsstop, er tilstedeværelse af mange fremmede i landet i forvejen, idet netværkseffekten på uformelt plan nemt undergraver statslige kontrolforsøg. Omfattende hjemsendelser må altså gå forud for grænselukning, hvis denne skal være effektiv.

I bogen gennemgås detaljeret de seneste års udvikling i indvandringspolitikken i Tyskland, Frankrig, Østrig, Holland, Sverige, Norge, Italien og Ungarn. Det fremgår af gennemgangen om Tyskland, at antallet af deportationer er steget ”stærkt” i begyndelsen af 1990’erne, fra ca. 8.000 årligt til godt 30.000, men det er jo stadig kun dråber i havet, når der er mange millioner muhamedanere i landet. Også i Østrig er der relativt restriktive elementer i lovgivningen, fx er intentionen, at flygtninge og andre fremmede kun skal opholde sig i landet midlertidigt. Asylsøgere er blevet deporteret umiddelbart efter 1. afslag, hvorefter de må appellere fra udlandet. Alligevel er fremmedandelen i landet nu på 16%. Selv i Norge har der fra regeringshold været talt om at gøre repariering ”til et indlysende og naturligt element i flygtningepolitik – blandt flygtninge, i offentligheden, i massemedierne, osv.” Men vilkårlighed, inkonsekvens, opinionskonjunkturer, politisk taktik og vankelmodighed synes i høj grad at hamre pind på pind i de europæiske nationers ligkister.

Her kan det være på sin plads at tale for den positivistiske retsopfattelse: At lov simpelthen accepteres som lov fordi den er vedtaget. Alskens humanitære hensyn, myriader af undtagelser, ”rimelighed” osv. svinder over for loven, der simpelthen er lov. Også hensynet til ”nordisk retsopfattelse” og andre traditioner må vige i denne afgørende nye historiske situation, vi står i, hvor den for landets fremtid mest fornuftige lov må udtænkes fra grunden uden andet indhold end det for målsætningen mest fordelagtige. Luftige og mangetydige henvisninger til begreber som ”tradition” og ”moral” etc. vil da kun forkvakle. Men desværre udgør de hovedangrebspunkter også i nærværende bog, der lige så lidt som andre kan komme med rationelle indvendinger mod en mere konsekvent afvisningspolitik. Og det kaldes ”videnskab”...

I alle vesteuropæiske lande hersker principielt samme fremmedproblemer, dog med vigtige nationale forskelle. I Holland står det forfærdeligt til. Alene i

1995 fik 71.000, mest tyrkere og marokkanere, tildelt statsborgerskab. Deportationer udføres kun sjældent, og når politiet endelig møder op, er den illegale oftest (i 70% af sagerne) "forsvundet". Integration af fremmedmasserne finder næppe sted, selv efter flere generationer. Morsom virker bogens indgående beskrivelse af alle ulemperne ved de fremmede – tyverier, narkohandel, voldelige kulturtræk osv. – idet politiske forsøg på at gøre opmærksom på disse fakta straks derefter kaldes "racistisk propaganda"! Hvad er det så, når uhumskhederne opremses i en akademisk bog?...

Man må have medlidenhed med Ungarn, der for at blive medlem i det "vestlige værdifællesskab" har måttet lukke op for tredieverdens-indvandring, men vandvidet i indstrømningspolitikken fremgår nok klartest i gennemgangen af skrækkesejlet Sverige, hvor de enorme udgifter til hver enkelt asylsøger og de fremmedes uhjælpeligt høje arbejdsløshed gennemgås. Det er efterhånden svært at stikke noget under stolen i en skildring af masseindvandringens problemer. Men igen lyder dommen over den mere "restriktive" kurs fra 1989 ufrivilligt morsomt: "Adskillelsen mellem 'os og dem' blev gjort klarere synlig end før og også legitimeret på en ny måde. Disse restriktive politiske afgørelser antydede, at Sverige allerede havde modtaget for mange, at retten til asyl ofte var blevet påberåbt uden eller med for lille begrundelse, og at omkostningerne for de offentlige budgetter var blevet for høje." Gennemgangen har jo netop dokumenteret, at disse bedømmelser til overmål er sande!

I skildringen af Norges politik er det krampagtige i forsøget på at forsvare en vis "åbenhed" også indlysende i redegørelsen for det "meget komplekse", nærmest umulige, i at beregne udgifterne til de fremmede. Regeringens analyse viste, at der var balance mellem indtægter og udgifter for indvandrere som helhed betragtet, hvilket ifølge forfatteren helt modbeviste Fremskrittpartiets påstande. Hvad regnskabet sagde om borgere fra tredielande isoleret betragtet, berettes dog ikke... En særlig akademisk form for redelighed?

Men der er mange gode overvejelser i bogen. Fx gøres der opmærksom på faren ved at benytte udviklingshjælp til at holde ulandsmasserne i deres hjemlande, idet disse derved får et magtfuldt afpresningsvåben i hænde. Og det skildres, hvordan der bag forsvaret af "uskyldige" illegale indvandrere står lobbyorganisationer, der i realiteten ønsker åbne grænser (hvilket "tålsomhed" over for illegale og ikke mindst masse-legaliseringer da også

tenderer mod). Der citeres fra det kendte 1983-værk *Spheres of Justice: Defence of Pluralism and Equality* af sociologen Michael Walzer, at et samfund kun kan være åbent, hvis dets grænser i hvert fald potentielt er lukkede. Og tankevækkende er konstateringen, at xenofobi og fjendtlige reaktioner mod fremmede direkte kan reducere visse områders attraktivitet for migranter. Endelig påpeges det stærkt, at for at være effektiv må indvandringskontrol rettes lige så meget mod indre forhold, fx arbejdsmarkedets beskæftigelse af illegale, som mod kontrol af selve grænserne.

Bogens forfattere taler dog blot om indvandringskontrol for at styre en stadig voksende tilstrømning, som de uden overbevisende argumenter anbefaler. På hver side i bogen kan der faktisk hentes stof til argumenter mod denne position. Det mest opløftende ved denne bog er næsten, at det af den kan ses, at det overvældende materiale, der taler imod masseindvandring, ikke længere kan forbigås – end ikke i universitetskredse.

Peter Neerup Buhl

Studie i DDF

**Mette Zølner:
Re-Imagining the Nation.
Debates on Immigrants,
Identities and Memories.
(Peter Lang, Bruxelles, 2000.
284 sider. £ 21).**

Den Danske Forening er sammen med Tidehverv genstand for behandling i et kapitel i denne bog, som er bd. 11 i serien "Multiple Europes", der redigeres fra Robert Schuman Centret ved European University Institute i Italien. Serien har til formål at vise de mangfoldige måder, hvorpå identiteten i Europa er blevet "konstrueret", og nærværende bogs forfatter erklærer da også i forordet sin taknemmelighed for hjælp fra Uffe Østergård og andre tvivlsomme "nationalismeforskere". Alligevel er bogens skildringer dog vist det mest neutrale og fair, der endnu er set fra akademisk side om os. Zølner, der er forsker i international kommunikation ved Handelshøjskolen i København, har ret usædvanligt selv interviewet de studerede objekter, og bringer for vort vedkommende lange citater af Poul Vinther Jensen. Ud over DDF og Tidehverv behandles fra Danmark de autonome og fra Frankrig SOS Racisme og den højreliberale tænketank Club de

l'Horloge. Det hele i samme nøgterne stil som omtalen af DDF.

Anstrengt eller ufrivilligt morsomt bliver det (som ofte) først, når Zølner prøver at sætte en "teoridannelse" eller overordnet konklusion bag iagttagelserne. Fx skulle det være forklarende for holdningerne hos medlemmer af DDF og Tidehverv, at de voksede op i 1950'erne i sociale omgivelser, "hvor nationale værdier var særlig stærke, og hvor faren arbejdede og moren tog sig af børnene hjemme". Gid det var så enkelt – så skulle flertallet af danskerne jo være medlemmer hos os!

Zølners tidstypiske opfattelse af det nationale fremgår af hendes beskrivelse af holdningerne hos DDFs medlemmer: "Det var ønsket om at bevare Danmark der styrede deres aktivitet mod tilstedeværelsen af 'andre', der antoges at ødelægge dette forestillede Danmark." I stedet for at relatere de forskellige bevægelses standpunkter til en ydre virkelighed ses de altså som udtryk for egentlig ganske vilkårlige og ligeværdige "diskurser", som blot opfinder eller "forestiller" sig forskellige identiteter (eller snarere lægger noget forskelligt i den samme identitet). At det etniske er en af individets ideer uafhængig drift, og at "identiteter" derfor er mere eller mindre egnede til at nå deres opstillede mål (er funktionelle eller dysfunktionelle) alt afhængig af, om de tager højde for denne realitet, diskuteres overhovedet ikke i bogen. Det er en skildring af ideer – i ideernes verden. Selvmodsigende citater påtales dog – fx at de i egen opfattelse "tolerante" autonome generelt ønsker at bekæmpe modparters ytringsfrihed.

Størst plads får skildringen af Club de l'Horloge, den nationale tænketank for fremstående akademikere m.fl. ret tæt på Front National. Mange rammende og relevante ytringer citeres, men Zølner må bemærke, at megen energi bruges på at undskylde eller legitimere det nationale, særlig pga. Frankrigs historie (kolonialismen og Vichy). Derimod konstaterer hun, at i DDF og Tidehverv præsenterer vi simpelthen vor opfattelse af det nationale som om, at sådan er det bare! (Hvilket vi noterer med stolthed). En beslægtet forskel mellem franskmændenes og vor nationale opfattelse er, at mens deres identitet er defineret af principper og ideer, er vor ordløs og ganske enkelt et spørgsmål om at eksistere.

Men det konkrete budskab fra Club de l'Horloge er lige så klart som vort: Den aktuelle masseinvasion er en ensidig imødekommelse over for kolonisorernes ønske om slet og ret at slå sig ned her uden at gøre nogen som helst anstrengelse

for at tilpasse sig. Integrationstanken er fundamentalt forkert: Personer fra islamiske lande kan aldrig blive europæere (selv om de havde viljen).

Endskønt der er enkelte saglige svipsere, når Zølner fx taler om "den norsk-danske krigshelt Willemose" – blander ham åbenbart sammen med Tordenskjold - og kalder Søren Krarups første bog "Harald Jensen og hans tid" (hvilket antyder manglende historisk viden), har hun i det væsentlige sat sig grundigt og loyalt ind i stoffet og gengivet det derefter, bortset altså fra den irriterende teoretiske ramme, som dog hurtigt kan overses i kapitlet om os (om Club de l'Horloge bruges der latterligt meget plads på at "forklare" aktørernes engagement med deres personlige og karrieremæssige forhold). En reel og væsentlig empirisk konklusion er dog, at opfattelserne af det nationale viser sig konstante over tid og i forskellige situationer, hvorfor Zølner må afvise mere odiøse "forskere"s påstand om, at vore ytringer blot er skalkeskjul for "racisme" og andre dulgte mørke ambitioner. Så trods alt er denne bog et kvantespring bedre end de hidtidige akademiske udgivelser om os – den er da så vidt vides heller ikke blevet omtalt herhjemme.

Peter Neerup Buhl

Falske modernitets-profeter

Kritisk forum for praktisk teologi.

Nr. 84: Gud, konge og fædreland.

(Anis, 2001. 80 sider. 80 kr.).

Hvis man vil have eksempler på den mentalitet, der er på vej til at føre Danmark mod ulykke og kuldsejle vort hidtil relativt harmoniske samfund, kan man bladrede lidt i juni-nummeret af *Kritisk forum for praktisk teologi*, der som tema har "Gud, konge og fædreland".

Flere af bidragyderne er i forstærket grad udtryk for den måde, Hal Koch m.fl. blev kritiseret for at skrive historie på: Som ideer der mødes med hinanden – i ideernes verden. Hans Hauge og Henrik Dahl bestræber sig for at afvikle ethvert begreb om et dansk fædreland – Hauge ved at fnise eller ironisere over dets udtryk, Dahl ved studentikost at instrumentalisere diverse sociologiske teorier fra andre sammenhænge. Tilsyneladende fuldstændig

autistisk overfor andet end at pille "ideer" fra hinanden på skrivebordet fatter de øjensynligt ikke farligheden ved, at vi ensidigt afvæbner vore egne traditioner for at integrere udefra kommende, der aldrig ville drømme om en lignende kapitulation. Rigtignok kan Hauge & Co. kritisere traditionalisme både her og hisset, men reelt virker deres kritik kun opløsende hos os selv. At pukke på "rationalitet" i en irrationel verden er ikke særlig rationelt. At ville "rense" verden for at berede den for en eller anden "modernitets"-utopi med en ny mennesketype (hvilke uhyggelige værdier ville den mon så fylde eksistensen med?) er et ensidigt vestligt projekt, rettet mod os selv. Nogle vil åbenbart absolut hellere begå harakiri af "fornuft" end leve i en traditionel verden. (Mennesket kan nok siges pr. natur at være et "traditionelt" eller religiøst væsen).

Vi kan da sagtens beslutte at indføre total adskillelse af stat og kirke som forbedelse til det så hedt ønskede multikulturelle samfund, men lur mig, om konstruktionen vil accepteres af hastigt voksende mængder af muslimer, som intetsteds har villet integreres (islam er den samme som i middelalderens Spanien, hvor indvandrere var uintegrerede i 30. generation).

Naser Khader beskriver i artiklen "Gud, konge og multikultur" den intolerance, han møder blandt muslimer i Danmark. Alligevel står han som Hauge og Dahl for en latterliggørelse af fremmedkritiske danskeres "Morten Korch"-verdenssyn – og slutter med selv at lægge Morten Korch-romantik i det multikulturelle samfund! Her bliver det helt åbenlyst, hvordan de overlegne kritikere af den nationale falske bevidsthed nok ser splinten i andres, men ikke bjælken i eget øje: Aldrig i historien er der blevet konstrueret og romaniseret så intenst som om det aktuelle projekt for en ren verdslig, multikulturel orden bygget på "de universelle menneskerettigheder". Der skrives "europæisk historie" tilbage til stenalderen, mens eksistensen af danskerne, som udenforstående iagttagere har beskrevet som et sjældent homogent stammefolk, reelt benægtes.

At det kun kan ske ved ganske uvederhæftig omgang med kilderne, fremstår i nærværende tidsskrift fx i behandlingen af Grundtvig, for hvem danskheden ifølge Khader var "noget, der inkluderede alle". Hans "menneske først og kristen så" var dog netop udtryk for, at vi i denne verden ikke kan være engle, ven med alle, men først må acceptere jordelivets grænser. Også Inge Lise Pedersen hævder, at indvandringskritikere kun kan støtte sig til Grundtvig ved at misbruge ham, ved at "løsrive hans udsagn fra deres historiske

sammenhæng". Som undertegnede dog har dokumenteret i bogen *Grundtvig og nutidens kamp for Danmark*, kom Grundtvig fra sine yngste til sine ældste år ideligt med ganske konkrete og umisforståelige udsagn, som reelt er på linie med Glistrups.

Det er skæbnens ironi, at de, der i dag stiller sig i positur som Fornuftens profeter mod de dumme, i sjældnen grad må benytte sig af ensidighed og forvanskninger for at befordre den "uundgåelige" historiske udvikling. Paradoxsalt nok kommer de derved til at ligne et fænomen fra forrige århundrede.

Peter Neerup Buhl

Foreningsnyt

Fællesnordisk møde i Århus, weekenden 13-14. oktober.

Den Danske Forenings venner inviterer til seminar med temaet: *Skeen i den anden hånd!* *Sammen vender vi strømmen!*

Foredrag:

Repræsentanter fra DDF, herunder beretning af formanden.

Fra Sverige deltager: Sverigedemokraterna Folkviljan och Massinvandringen Samt medlemmer af Kommunens Väl og Nationaldemokraterna.

Fra Norge deltager: Folkebevægelsen mot Innvandring Norsk Kultur (www.norskultur.net).

Desuden vil der være planlægning af konkrete aktiviteter og underholdning og samvær.

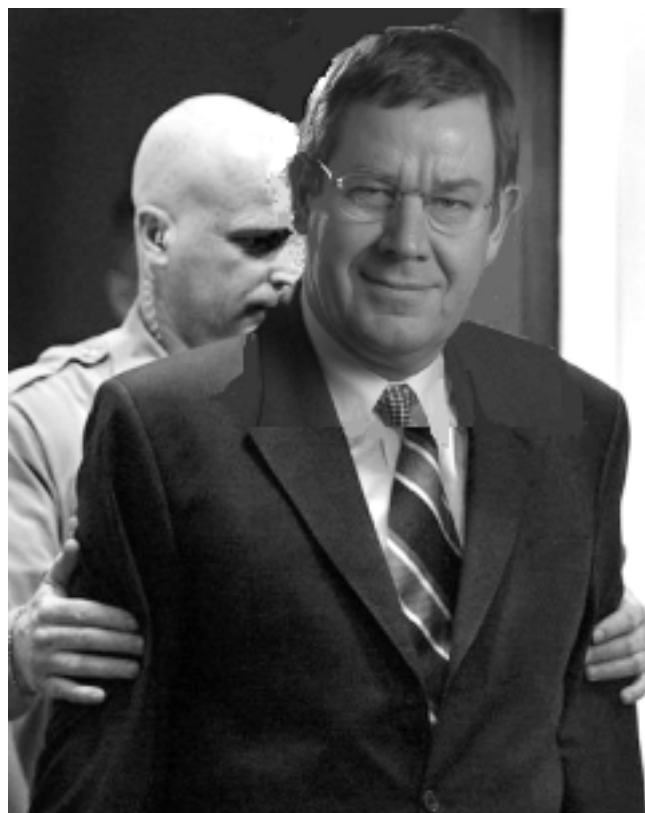
Sted: Århus Cykelbane

Tid: Mødet begynder lørdag kl. 10:00 og varer til søndag eftermiddag.

Der er bestilt plads på vandrerhjem (140 kr./person + 35 kr. for sengelinned, i 4-mandsværelser). Reserver en af disse pladser på Vinter@image.dk

Af praktiske hensyn anmoder vi om hurtig tilmelding, senest 7. oktober, til: danskeren@danskeren.dk eller tlf. 86 13 24 01, 23 23 27 12 eller 46 36 66 66.

Tiderne skifter...

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfonden af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

**Kom til fælles-
nordisk møde i
Århus 13. – 14.
oktober!
Se s. 31**

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 100 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (125 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kuponen bedes indsendt til:
DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.*